

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1996 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 2ο ● ΦΥΛΛΟ 72ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Για το Άσυλο το ΚΚΕ, κινητοποίησε 300 περίπου οικοδόμους, κάνοντας πράξη το προεκλογικό "Αντεπίθεση τώρα!". Στη διακήρυξή τους μιλούν και πάλι για "προβοκάτορες" (όπως το '73 με τη γνωστή πια ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ νο8) που προσπαθούν "να σταματήσουν τις μεγάλες αντιϊμπεριαλιστικές πορείες στην αμερικάνικη πρεσβεία που τόσο ενοχλεί τους κηδεμόνες της άρχουσας τάξης". Δεκαπέντε χρόνια μετά, επανεμφανίζονται οι γνωστοί-γνωστοί ροπαλοφόροι εσακίτες συνεχίζοντας το έργο των "αγανακτισμένων πολιτών" του '85 (βλέπε κλαδικές ΠΑΣΟΚ) και των ανάλογων ελληνόψυχων του '90. Πάντα στο πλευρό των αστυνομικών δυνάμεων. Και όταν συνελλάγηθησαν οι τέσσερις κνίτες αρ-

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ & ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΗ ΔΟΜΗΝΑ ΥΠΗΛΑΧΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΤΕΣ
Διακήρυξη
ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ!
Ερχονται οι Οικοδόμοι

Ολόκληρο το κείμενο της προκήρυξης που αναλαμβάνει την ευθύνη για το χτύπημα, στη σελίδα 9.

κούσε η κομματική τους ταυτότητα και η παρέμβαση ενός βουλευτή για να αφεθούν ελεύθεροι. Εδώ, που τα λέμε, η κατάσταση έχει αλλάξει: κνίτες με σκουλαρίκια, αρβύλες και παλαιστινιακά είναι λογικό να προκαλούν σύγχυση στους ένστολους φρουρούς της τάξης και να τους μπερδεύουν με την "άγρια νεολαία". Γεγονός πάντως είναι ότι το Άσυλο είχε πολύ αυστηρή πόρτα φέτος: τα ΚΝΑΤ σε ρόλο φουσκωτού -χωρίς γραβάτα και ζελέ, αλλά με ρόπαλα και κράνη- ανταποκρίθηκαν με επιτυχία στο κύρος του μαγαζιού. Να υποθέσουμε ότι εντάχθηκαν κι αυτοί την τελευταία στιγμή στο Διδακτικό Προσωπικό του Ιδρύματος κατά το παράδειγμα του κ. Ψυχάρη;

Για το Άσυλο και ο κ. Μαρκάτος δέχθηκε "ψυχολογικό εκβιασμό", εκφράζει πικρία και παράπονο προς τους συναδέλφους του. Ως άλλος "φτωχός και μόνος καουμπόυ" δέχθηκε "ψυχολογικό εκβιασμό". Δε λύγισε πάντως, διασφαλίζοντας έτσι την ακεραιότητα του Ιδρύματος με τους ένστολους μισθοφόρους της αστυνομίας και τους ιδεολήπτες πραιτωριανούς του ΚΚΕ.

"Δεν πειράζει όμως, αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες οικογένειες", πρόσθεσε την επόμενη μέρα δηλώνοντας "ευτυχής" για το γάμο. Δυο μέρες μετά, σε ρόλο εγκλείστου Σαμουήλ στο Κούγκι του Ιδρύματος θα πει: "Κάναμε το καθήκον μας... Η σφαίρα θα με βρει στο γραφείο μου".

Σαν περιχαρής συμπεθέρα μετά απ' το γάμο βγήκε ο κ. Ρωμαίος να δώσει τα συχαρίκια του πρώτα απ' τις μοτορόλες, για να καταλήξει στους συγγενείς - δημοσιογράφους που έμειναν με τα κουφέτα, συγγνώμη, με τις κάμερες στο χέρι. "Αποαναρχοποιημένη Ζώνη"

**ΜΑΤ και ΚΝΑΤ,
Μαρκάτος και Ρωμαί-
ος, ΜΜΕ και "Πολίτες",
"Μ.Α.Σ." και "Α.Ε."**

όλοι για το ΑΣΥΛΟ

η Πατησίων για τον φεστιβαλικό χαρακτήρα εορτασμό της επετείου από την ΕΛ.ΑΣ, που μετέτρεψε το κέντρο της Αθήνας σε "κατεχόμενη", σε ένα εφιαλτικό τοπίο: δρόμοι άδειοι με ασπροκόκκινες απαγορευτικές κορδέλες, δρόμοι γεμάτοι με μπάτσους σε όλες τις παραλλαγές -μπλε, χακί, με πολιτικά. Διαφυλάχθηκε, λοιπόν, το Άσυλο και η "ελεύθερη διακίνηση των ιδεών" με τη φρούρηση της "ιστορικής πύλης του Ιδρύματος" από την αστυνομία, με τους φρουρούς του Έθνους να παρελαύνουν στην πρωτεύουσα.

Από τους "φυλακισμένους τηλεθεατές" κανείς δεν διαμαρ-

τηρήθηκε φέτος για την κατασπατάληση του δημοσίου χρήματος. Και όπως συνηθίζεται άλλωστε, κανένας από τους συγγενείς - δημοσιογράφους δεν έκανε την απρεπή ερώτηση στον κ. Ρωμαίο: Πόσο στοιχίσε ο γάμος; Άλλωστε και σ' αυτούς κόστισε πανάκριβα: "... η τηλεοπτική καμπάνια για τη δημιουργία επεισοδίων, αν μετρηθεί ως διαφημιστικός χρόνος, ξεπέρασε συνολικά τα 500 εκατομμύρια δραχμές (αν συνυπολογίσουμε και την ενοίκιαση μπαλκονιών, τους μισθούς και τις υπερωρίες των εργαζομένων, το κόστος βεβαίως ανεβαίνει)" (Ελευθεροτυπία 18/11). "Το τηλεοπτικό σώου έπιασε πάτο" αποτυγχάνοντας να πείσει τους

"200 γνωστούς-αγνώστους" ή όποιους άλλους να παίξουν -αμισθί κιάλας- στο έργο που διαφήμιζαν εδώ και καιρό. Από τους εγκλείστους στο άσυλο της συσκευής τους κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε ως φορολογούμενος πολίτης.

Για το Άσυλο, όμως, ήταν σίγουρα κάποιοι άλλοι πολίτες. Ωραία Επιτροπή Πολιτών για Ανοιχτό Πολυτεχνείο ήταν αυτή που έπαιζε κρυφτούλι μέσα στο Ίδρυμα με τους ροπαλοφόρους εσακίτες για το αν μένει ημίλειστη ή κλειστή η τελευταία του πόρτα! Που διατείνονταν ότι οργανώνει συναυλία χωρίς "καλλιτέχνες" και μικροφωνική. Στην ανακοίνωσή τους την

επόμενη μέρα παρέλειψαν να μας πουν τι έκαναν οι ίδιοι απέναντι στην "εσωτερική αστυνομία" που συγκρότησε ο Μαρκάτος". Κι αν όχι όλοι αυτοί και αυτές που με ρομαντισμό -και πολιτική αφέλεια, σίγουρα- μπλέχτηκαν στην ιστορία, τουλάχιστον αυτοί που πίστευαν "ότι κάποιοι πάνε να τους χαλάσουν το μαγαζί".

Ελείψει "επεισοδίων" και το τελευταίο γκαζάκι είχε την τιμητική του στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο. Την παράσταση όμως έκλεψε ο Μαχόμενος Αντάρτικος Σχηματισμός: ωρολογιακοί μηχανισμοί και κάλυκες απ' τους καινούριους μασκοφόρους εκδικητές, απ' τους νέους τιμητές των κοινωνικών αγώνων, του Ασύλου, του Μαρίνου, με Ρόζα Λούξεμπουργκ για την "Ενοπλη Πάλη για τον Κομμουνισμό"! Σιγά μη ΜΑΣήσουμε.

Την επόμενη μέρα από τις επάλξεις του ασανσέρ της οδού Βερανζέρου οι "Αναρχικοί Εργαζόμενοι" κήρυτταν "ανελέητο πόλεμο απέναντι στο ΚΚΕ, στα συνδικάτα και σε κάθε συνεργάτη του κράτους και των αφεντικών". Η ιδεολογική σύγχυση στο απόγειό της.

Η Τρίτη Ελληνική Δημοκρατία γιόρτασε μετά από 23 χρόνια και φέτος την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Γιόρταζε, καταρχήν, η πανίσχυρη Αστυνομία. Ύστερα η Δικτατορία του Θεάματος που κατάφερε να "μετατρέψει" την άρνηση του θεάματος σε θέαμα προς κατανάλωση. Γιόρταζαν οι επαγγελματίες κομματικοί καταθέτες στεφανιών. Γιόρταζαν οι πρώην αγωνιστές και νυν παράγοντες του σταρ σύστημ της πολιτικής -εντός κι εκτός των τειχών... Στις 17 Νοέμβρη δεν γιόρταζε -κι ούτε θα μπορούσε άλλωστε- η Εξέγερση.

Τελικά το έργο τρόμου που διαφήμιζαν δεν παίχτηκε. Και βέβαια το μυστήριο που ετελέσθη, δεν ήταν γάμος. Ήταν κηδεία. Μια κηδεία αυτού που κάποτε φούντωνε στις καρδιές και στα μυαλά, που ενέπνεε θελήσεις και πρακτικές. Το Πολυτεχνείο της Εξέγερσης θάφτηκε από συνειδητούς νεκροθάφτες και από αφελείς συμμετέχοντες. Αποδεικνύοντας, για μια ακόμη φορά, ότι οι εξεγέρσεις δεν είναι είδος προς επανάληψη ή προκαθορισμό, μουσειοποίηση ή λατρεία.

"Όσο για τη συνείδηση της σύγκρουσης, δηλαδή τη συνειδητή αντιπαράθεση του πολιτισμού της ελευθερίας με τον πολιτισμό της κυριαρχίας, αυτό είναι κάτι που κατακτιέται μέσα από προσπάθειες, εμπειρίες και λάθη, μέσα από τη συλλογικοποίηση, την αυτοοργάνωση και την επικοινωνία και τις 365 μέρες του χρόνου, σε αναριθμήτες στιγμές, σε αναρίθμητους χώρους..." , όπως σημείωνε η Συντακτική Συνέλευση Θεσσαλονίκης στο προηγούμενο φύλλο.

Κ.Τ.

ΣΧΟΛΙΑ

★ "Δώσε μου όπλο, δώσε μου σφαίρες να χτυπήσω. Όλοι σάπιοι. Εμπιστοσύνη πουθενά".

★ Το παραπάνω απόσπασμα προέρχεται από τραγούδι του γαλλικού ραπ συγκροτήματος "NTM".

★ Το εν λόγω συγκρότημα, τη βδομάδα που μας πέρασε, καταδικάστηκε σε εξάμηνη φυλάκιση (οι δύο μήνες χωρίς εξαγορά), πρόστιμο 50.000 φράγκων και "απαγόρευση εξάσκησης του επαγγέλματός τους" στη Γαλλία για ένα εξάμηνο. Ο λόγος της καταδίκης ήταν κάποια τραγούδια τους με στίχους στο πνεύμα αυτών που παραθέσαμε.

★ Οι ίδιοι οι "NTM", μετά την καταδίκη τους δήλωσαν, μεταξύ άλλων, πως: "Η έκφρασή μας είναι μια απάντηση σε καθημερινές προκλήσεις. Δείχνουμε τι υπάρχει γύρω μας, αποκαλύπτουμε τους φόβους και τα αισθήματα που υποβόσκουν σε εργατικές συνοικίες. Είμαστε ένα είδος εκτόνωσης για ορισμένα άτομα που αισθάνονται ότι δεν εκπροσωπούνται από κανέναν. Αν εμείς δεν ήμασταν εδώ για να τους αντιπροσωπεύσουμε, θα τα έσπαζαν όλα. Εμείς αυτό το συγκροτούμε μεταφέροντας τις παρορμήσεις τους σε φραστική διάδοση. Σας καλούμε να το σκεφθείτε".

★ Λέτε να μην το σκέφθηκαν αυτοί που τους καταδίκασαν;

★ Δεν το νομίζουμε, γιατί η χρήση των διαφόρων κατηγοριοποιήσεων του "ροκ" ως μέσο πειθάρχησης και ελέγχου είναι ένα από δεκαετίες γνωστό μέσο στην εξουσία....

★ Μια καταδίκη όμως, είναι πάντοτε μια πρώτης τάξης διαφήμιση.

★ Και, έτσι κι αλλιώς, όσο κοντά στην πραγματικότητα κι αν είναι αυτά που πιθανόν περιστασιακά να ξεστομίσουν οι κάθε λογής "NTM", δεν θα 'ναι παρά μια στιγμή αλήθειας μέσα στο συνολικό ψέμμα της "υπαρξής" τους.

★ Εξάλλου, σήμερα μπορεί ο καθένας να λέει ό,τι θέλει...

★ Α, ναι, και η καλή μας η "Ελευθεροτυπία" που ξεκίνησε κάποτε ως "φιλική" προς τους αναρχικούς, για να γίνει στη συνέχεια ειδική επί των αναρχικών (στην χειραγώγηση, την ιδεολογικοποίηση και την καταστολή τους, εννοείται), τώρα φαίνεται πως πάει να γίνει "αναρχική" και η ίδια (και φυσικά συγχρόνως εθνικιστική, λαϊκιστική, σοσιαλδημοκρατική, αριστερή, μοντέρνα, συντηρητική και σπουασιονιστική).

★ Δισέλιδο αφιέρωμα στον Τσόμσκυ, συμβουλές αντιεξουσιαστικής ηθικής και πρακτικής, αφιερώματα στην παρακμή... ..και λίγο πριν συμπληρωθούν δύο χρόνια από το θάνατο του Ντεμπόρ, μαθαίνουμε πως αποτελεί (μαζί με τον Τσόμσκυ) τη συμπάθεια του υπουργού Πασχαλίδη...

Με αφορμή το κεντρικό δημοσίευμα της εφημερίδας "Ευράφι" στις 7/11 (και ανάλογα δημοσιεύματα της "Πρωινής" και της "Ελευθεροτυπίας")

Με έκπληξη διαβάσαμε τα άρθρα των εν λόγω εφημερίδων για την "τουρκική προβοκάτσια στην Καβάλα με τα κόκκινα φέιγ-βολάν της "τουρκικής προπαγάνδας". Ξεκαθαρίζουμε τα πράγματα λέγοντας ότι το εν λόγω φέιγ-βολάν δεν γράφτηκε από Τούρκους όπως κάποιοι -εσεμμένα κατά τη γνώμη μας- θέλουν να πιστεύουν συνεισφέροντας και αυτοί μαζί με τόσους άλλους στην εξαπάτηση και την εδραίωση της εθνικιστικής εξάρσης και υστερίας. Η υπογραφή "I.5" άλλωστε δείχνει ξεκάθαρα ότι το συγκεκριμένο φέιγ-βολάν γράφτηκε από Έλληνες οι οποίοι έχουν κριθεί ακατάλληλοι να υπηρετήσουν στον ελληνικό στρατό. Δε ξέρουμε βέβαια αν επίτηδες δεν αναφέρθηκε τίποτα για την υπογραφή ή αν όντως κανείς "φοβερός" δημοσιογράφος δεν κατάλαβε τι σημαίνει "I.5". Αυτό που ξέρουμε σίγουρα και επιβεβαιωνόμαστε καθημερινά για αυτό είναι ότι τα ΜΜΕ (στην πλειονότητά τους), τοπικά και μη, έχουν αναλάβει την παραπληροφόρηση, τη χειραγώγηση και τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας από τα πραγματικά της προβλήματα με μόνο στόχο τον πλήρη έλεγχο και την υποταγή της στις επιταγές των αφεντικών, ντόπιων και μη. Τα πραγματικά προβλήματα είναι αυτά που βιώνουμε καθημερινά

και είναι καθοριστικά για την επιβίωσή μας. Είναι η αυξανόμενη ανεργία που μαστίζει τη νεολαία, είναι το κλείσιμο δεκάδων επιχειρήσεων και οι απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων, είναι οι χαμηλές συντάξεις, είναι οι αυξανόμενοι φόροι που για άλλη μια φορά καλούνται να πληρώσουν οι κατώτερες τάξεις. Όλα τα παραπάνω έχουν δημιουργήσει κοινωνικές αναταραχές παλιότερες και θα δημιουργήσουν ακόμη περισσότερες στο μέλλον, αφού η κατάσταση χειροτερεύει. Αυτό είναι κάτι που το ξέρουν καλά η άρχουσα τάξη και οι υποστηρικτές της και το φοβούνται. Για αυτό το λόγο προσπαθούν, είτε μέσω των ΜΜΕ να αποπροσανατολίσουν τον κόσμο με διάφορα θέματα (και κυρίως με τα εθνικά, αφού αυτά "συγκινούν" περισσότερο), είτε μέσω διεθνών κατασταλτικών μέτρων (συνθήκη Σένγκεν) να ελέγχουν και να τρομοκρατούν. Όμως εμείς ξέρουμε πως οι καταπιεσμένοι στην Τουρκία (και στον κόσμο ολόκληρο) βρίσκονται στην ίδια θέση (σε διαφορετική κλίμακα ίσως) με εμάς. Έχουμε πολλά κοινά με τους καταπιεσμένους όλης της Γης, και πάνω απ' όλα λεχουμε κοινό εχθρό, το ίδιο το σύστημα που διαιωνίζει την κοινωνική αδικία, αλλά και κοινό όραμα: την Κοινωνική Απελευθέρωση.

Χωρίς αυταπάτες για τις εκκλήσεις περί εθνικής ενότητας, προτάσσουμε την αντίσταση στην εθνικιστική προπαγάνδα.

Τη στιγμή που ακόμα και στην πατρίδα της δημοκρατίας, η αντίσταση και η αντίθεση με τις καθεστωτικές απόψεις τιμωρείται σκληρά από το νόμο, είμαστε αναγκασμένοι να κρατήσουμε την ανωνυμία μας.

Καβάλα, 11 Νοέμβρη '96.
Ενεργοί Πολίτες της Καβάλας

Ξουράφια...

ΕΥΡΑΦΙ

Ανεξάρτητη Εφημερίδα του νομού Κ

Τιμή φύλλου 100 δρχ

Πέμπτη 7 Νοεμβρίου 1996

Έτος 3ο Αρ.Φύλλου

ΦΟΒΕΡΟΣ...
Η κτηνοτροφία
στο νομό Καβάλας
παράκολουθε από το επόμενο
φύλλο μας την μεγάλη αυτί έρευνα
του Αλέξανδρου Νταβή

Γιορτάζει η Αεροπορία μας!
Με αφορμή την επέτειο της 14ης Αυγούστου, η Αεροπορία των Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδας γιορτάζει την επέτειο της ίδρυσής της. Η Αεροπορία των Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδας είναι η δύναμη που διασφαλίζει την αεροπορική μεταφορά των εθνικών και διεθνών αεροπορικών μεταφορών. Η Αεροπορία των Ενόπλων Δυνάμεων της Ελλάδας είναι η δύναμη που διασφαλίζει την αεροπορική μεταφορά των εθνικών και διεθνών αεροπορικών μεταφορών.

Τουρκική προβοκάτσια στην Καβάλα

Τα σταφύ
της ορν

με κόκκινα φέιγ-βολάν της τουρκικής προπαγάνδας

Προβοκατορικά και τις τουρκικές προπαγάνδας
μονάδες τους δόσανε της Καβάλας με το κόκκινο
φέιγ-βολάν της τουρκικής προπαγάνδας. Και μέσω δεν
ταλάνισαν να πιστεύουμε πως την εναντίον αυτή
πράξη που έγινε ελληνικά προπαγάνδα κλπ. Κι αυτό
γιατί ακόμη κι αν δει κανείς το διστάζοντα
μολάει να σκεφθεί ένα
τέτοιο κείμενο. Το
σημείο είναι ότι δεν
θα έβλεπε κανείς να
να του το τυπώσουν
το γεγονός ότι το φέιγ-
βολάν ρίχνει σε
κανονικά δρόμα της
Καβάλας σημαίνει σε
εθνικός διαχωρισμός
τουρκός μεταφέρει
μέτρα εδώ και εκεί,
και να τον αναζητήσει
κανείς αυτά τα κόκκινα
υπερ κόκκινα που αν μη
τι άλλο δείχνουν να
πυροδοτούν και να
καίνε στην
προσδοκία εκκρίσεις
σε σκέψη, συνείδηση
έλλοι και τα
στα συναισθήματα
αυτοκρατορίας
καταναλώνει
θεωρητικές
προδοκίες
αντιπύσης

ΕΝ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΤΟΧΗΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Τον τελευταίο καιρό και ιδιαίτερα την
εβδομάδα παρουσιάστηκαν με ενδι-
αφέροντα των αναγνώντων της περιοχής για
με τον τύπο του μολύβι τους, της δια-
στασιακής θα πρέπει όπως να είναι
αυτοί αποδοκίμασε την υποκατάσταση
νέου Καβάλας που στην προκειμένη
αποδοκίμασε σε βάρος των προηγούμενων
περιοχών μας. Σε κριτική του βουλή
Καβάλας που κατατέθηκε στην βουλή
συμπεριέχει το "Προσέδριο Τσαυχίς" να
εναρμονιστεί με τα πράγματα που
υποστηρίζει τον Τσαυχίς στον και
αποδοκίμασε του "Προσέδριο Τσαυχίς"
εντός των "Εθνικών συντάξεων"
και να σταθεροποιηθεί οπότε και
ε. ε. ο Καρανίκας και οι κάτοικοι έχουν κ

Προβοκατορικές προκηρύξεις για Κύπρο στην Καβάλα

ΚΑΒΑΛΑ

Προκηρύξεις πέταξαν άγνωστοι σε κεντρικούς δρόμους
της Καβάλας, στις οποίες αναγραφόταν «Εξω ο
ελληνικός στρατός Κατοχής από την Κύπρο». Από την
έρευνα που διεξήγαγε χθες το τμήμα Ασφαλείας Καβάλας,
προέκυψε ότι οι προκηρύξεις δεν τυπώθηκαν σε κανένα
τυπογραφείο της Καβάλας. Γικάζεται ότι πρόκειται για
προβοκατόρες, που ήρθαν ειδικά για το σκοπό αυτό στην
Καβάλα, τις έριξαν και έφυγαν. Ο διοικητής της Ασφάλειας
Καβάλας ασπινόμος Στέλιος Εγγλέζος, που ρωτήθηκε για το
θέμα, απάντησε ότι γίνεται έρευνα.

Ακόμη ένας "ασήμαντος" θάνατος...

"Αστυνομικός πυροβόλησε και σκότωσε αθίγγανο. Πρόκειται για τον τροχονόμο Δημήτριο Τρίμη, ο οποίος χθές (20 Νοέμβρη) κάνοντας έλεγχο στον 45χρονο ταγγάνο Αναστάσιο Μουράτη, του φάνηκε ότι κινήθηκε απειλητικά, όπως ισχυρίστηκε ο ίδιος, και αντιδρώντας ενστικτωδώς, πυροβόλησε κατά του Μουράτη τον οποίο σκότωσε επιτόπου".

(από ημερήσια εφημερίδα)

Ο MICKEY MOUSE στην Αϊτή

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Η λέξη βαρβαρότητα αρχίζει από "θ"

Το πρώτο πράγμα που σου κάνει εντύπωση στη Θεσσαλονίκη είναι ότι κάθε 5 μέτρα υπάρχουν μαγαζιά που πουλάνε μπουγάτσες. Το δεύτερο είναι το γράμμα "θ". Παντού στη Θεσσαλονίκη υπάρχουν ταμπέλες με το γράμμα "θ". Στις πλατείες, στα παλιά σπίτια, στα μνημεία, στα μουσεία, στα θέατρα, στις γκαλερί. Μάλιστα τα βραδια το "θ" φωτίζεται από προβολείς. Πράγμα που σου κάνει εντύπωση γιατί δεν υπάρχει προφανής λόγος για τον οποίο το πανταχού παρόν "θ" θα πρέπει να φωτίζεται. Για μια στιγμή σου περνάει από το μυαλό ότι ίσως να πρόκειται για το σύμβολο κάποιας τοπικής θρησκείας. Όχι, η ιδέα απορρίπτεται. Άλλωστε, ο ΠΑΟΚ αρχίζει από Π κι όχι από "θ". Στην πορεία πληροφορείσαι ότι το "θ" είναι το σύμβολο της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97 που θα είναι η Θεσσαλονίκη. Όμως, η διαλεύκανση της απορίας σου γεννάει με τη σειρά της καινούρια ερωτήματα. Για ποιόν λόγο όλοι μιλάνε για πολιτιστική πρωτεύουσα, αρχίζουν να λένε ιστορίες για εργολάβους, μίζες, στη-

μένους διαγωνισμούς, κολλητούς, εγκάθετους, παρακοιμώμενους, πανηγυράκια, Ψυχάρηδες, κυρίους που έχουν ύφος penseur και φοράνε Lacoste, κυρίες με πέρλες και ταγερράκια. Ιστορίες που καταλήγουν

στην απόφαση ότι πρόκειται για το μεγάλο φαγοπότι. Αρχίζει να σου δημιουργείται η αίσθηση ότι οι λέξεις (όπως εν προκειμένω η λέξη πολιτισμός) έχουν χάσει το παλιό τους νόημα και εσύ δεν το πήρες εγκαίρως χαμπάρι. Μια αίσθηση η οποία μετατρέπεται σε βεβαιότητα όταν ε-

πισκεφτείς τη Βίλλα Βαρβάρα. Γιατί τη Βίλλα Βαρβάρα το "θ" θέλει να την αξιοποιήσει, να την κάνει πολιτισμό. Πολιτισμό; Όντως οι λέξεις έχουν χάσει το παλιό τους νόημα. Γιατί πολιτισμός είναι τα παιδιά από την Πτολεμαίδα που παίζουν μουσική, είναι οι τύποι που μέχρι αργά το βράδυ κρέμονται από τις σκαλωσιές για να βάψουν τους τοίχους, είναι η βιβλιοθήκη, είναι τα περιοδικά και οι δίσκοι, είναι οι χώροι που είναι γεμάτοι ζωή, είναι οι 16χρονοι πάνκηδες δίπλα στους 35άρηδες καθηγητές κοινωνιολογίας, είναι οι γείτονες που πιστεύουν ότι τα παιδιά είναι εντάξει, είναι οι καταληψίες που προσπαθούν να εξηγήσουν με όρους πολιτικής στρατηγικής την αναγκαιότητα συνέχισης του εγχειρήματος αλλά εσύ έχεις πια καταλάβει. Μην πιστεύεις ότι στη Βίλλα Βαρβάρα θα βρεις τη Λύση. Η Βαρβάρα απλώς προσπαθεί να ψηλαφίσει το μέχρι τώρα ανεπίλυτο. Γι' αυτό δεν πρέπει να την πνίξουν οι εργολάβοι. Γι' αυτό δεν θα την πνίξουν.

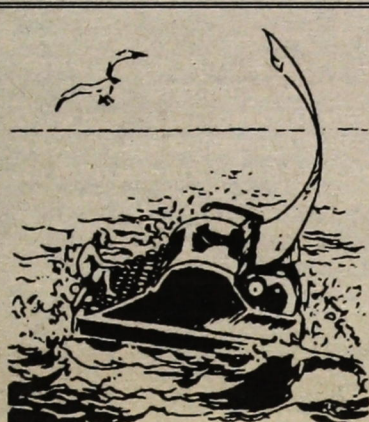
Ταξιδευτής

Είναι γνωστή η δυσκολία έκδοσης μιας εφημερίδας όταν δεν υπάρχουν έσοδα από διαφημίσεις, δημοσιεύσεις ισοδιορισμών και υπουργικών καταχωρήσεων αλλά μόνο από τις πωλήσεις και τις (μικρές) εισφορές συντρόφων.

Μέχρι τώρα έχει κατορθωθεί η συνεχής έκδοση ξεπερνώντας τις οικονομικές δυσκολίες. Τη στιγμή αυτή όμως η κατάσταση είναι κρίσιμη, κυρίως γιατί καθυστερεί η καταβολή των πληρωμών από τις πωλήσεις της επιρρύθμισης.

Η αδυναμία κάλυψης των άμεσων εξόδων είναι πολύ πιθανό να οδηγήσει στην αναστολή της έκδοσης κάποιοι από τα επόμενα φύλλα. Καλούμε λοιπόν όσους θεωρούν σημαντική την έκδοση της εφημερίδας να στηρίξουν οικονομικά την προσπάθειά μας.

Υπενθυμίζουμε ότι ο λογαριασμός οικονομικής ενίσχυσης είναι ο 118/34360122 στην Εθνική.

Λυπάμαι εκ των προτέρων που ίσως μιλήσω λίγο άσχημα αλλά αυτό δεν οφείλεται σε κακές προθέσεις εκ μέρους μου γιατί αυτή τη στιγμή το "Αλφα" είναι η μοναδική εφημερίδα η οποία προσπαθεί να προσεγγίσει και να εκφράσει τον αναρχικό και ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο.

Επιπλέον η κριτική αυτή εκφράζει αποκλειστικά την γνώμη μου και όχι ένα κομμάτι του χώρου. Το μόνο που θα ήθελα να καταλάβω είναι μήπως αντιλαμβανόμαστε τα πράγματα διαφορετικά.

Την προηγούμενη βδομάδα (τεύχος 71) φιλοξενήθηκε στην τελευταία σελίδα μια ανάλυση με τον τίτλο "συνείδηση και απευθυνση των αναρχικών" που ευτυχώς αποτελούσε μόνο μια πρώτη προσέγγιση, γιατί αφήνει τρομακτικά ερωτήματα όσον αφορά τα θέματα που θίγει και όχι μόνο.

Ξεκινώντας υποστηρίζει ότι για κάθε άνθρωπο δεν υπάρχει κανένα είδος προκαθορισμός και διαχωρισμός εμφανίζοντας το άτομο σαν μια δυναμική οντότητα. Ενώ παρακάτω αναφέρει ερχόμενος η τη φροϋδική ανάλυση τον καθορισμό του χαρακτήρα στο 1-3 έτος της ηλικίας (ο καθορισμός αυτός έχει μεγαλύτερη σχέση με την αγωγή στην τουαλέτα, τον έλεγχο των σφιγκτηριακών μηχανισμών του αυτόνομου νευρικού συστήματος και τις διάφορες φάσεις της νηπιακής και παιδικής σεξουαλικότητας και όχι την διάθεση για ελευθερία και τον βαθμό της επαναστατικής συνείδησης).

Σε όλο το κείμενο γίνεται κριτική της μονολιθικότητας, της δογματικότητας και της απολυτότητας του

αναρχικού χώρου, πολύ σωστά γιατί αυτή τη στιγμή η εσωτερική κριτική, είναι ότι πιο εποικοδομητικό για τους ανθρώπου του "χώρου" και όχι μόνο. Στο υπόλοιπο όμως κείμενο διακηρύσσεται με απόλυτη σιγουριά η ορθότητα της αναρχικής ιδεολογίας. Πάντοτε ήθελα να πιστεύω ότι η αναρχική θεώρηση είναι μία αντίληψη και ένας τρόπος ζωής που προσπαθεί να αποδείξει την ορθότητά του ιστορικά και όχι ένα δόγμα όμοιο με αυτά που κατακρίνουμε για την απολυτότητά τους (βλέπε μαρξιστικά - λενινιστικά) που βρίσκει οπαδούς σε κάθε εποχή και θέλει να γίνει μεγαλύτερο ώστε να ορίσει. Η ορθότητα της αναρχικής θεώρησης δεν είναι ούτε "απόλυτα σίγουρη" ούτε ενιαία και όσο την πιστεύουμε καλό θα ήταν να θεωρούμε τους εαυτούς μας απλώς φορείς ενός διαφορετικού μοντέλου ζωής.

Πέρα από αυτό υπάρχουν και μερικά ακόμη πράγματα τα οποία σε μια πρώτη προσέγγιση φαίνονται κάπως απόλυτα. Τι σημαίνει ότι θα έχουμε έντυπα για εσωτερική κατανάλωση και έντυπα που θα είναι γραμμένα από αναρχικούς και θα απευθύνονται στο κοιμώμενο μυαλό της κοινωνίας; Αλλιώς είμαστε μεταξύ μας και αλλιώς έξω στην κοινωνία; Αν θέλουμε να σπάσουμε την προκατάληψη της κοινωνίας απέναντί μας καλό είναι να εξηγήσουμε στους εαυτούς μας και στην κοινωνία τι σημαίνει αναρχικός. Καλό είναι να ξαναδούμε τα αναρχικά κινήματα και τους ανθρώπους του 19ου και αρχών του 20ου αιώνα. Η προκατάληψη της κοινωνίας, η αδυναμία του "χώρου" να ανταποκριθεί στη σύγχρονη πραγματικότητα και η ιστορική εξέλιξη του αντιεξουσιαστικού χώρου ενδεχομένως να συνδέονται ποσογνωμονικά. Πότε, πώς και γιατί δημιουργήθηκε αυτή η προκατάληψη; Γιατί οι άνθρωποι δεν δίσταζαν να δώσουν τη ζωή τους για τον αναρχοσυνδικαλισμό και σήμερα το επίθετο "αναρχικό" σε ένα αυτοδιαχειριζόμενο στέκι λειτουργεί ανθρωποδωκτικά;

Κ.Σ. Θεσσαλονίκη

Μαθήματα Πατριδογνωσίας

Τι είναι ο αστυνομικός; Ο αστυνομικός είναι ο φρουρός της ασφάλειάς μας. Είναι αυτός που διασφαλίζει την ησυχία και την ιδιοκτησία μας. Είναι αυτός που κυνηγάει τους κακούς και τους παρανόμους. Αυτός που πιάνει τους κλέφτες και τους δολοφόνους. Είναι αυτός που διακινδυνεύει κάθε μέρα τη ζωή του για το καλό όλων μας. Γενικά, ο αστυνομικός φοράει στολή. Καμιά φορά όμως, είναι με πολιτικά ή είναι ντυμένος με στρατιωτικά και έχει μαύρη κουκούλα στο κεφάλι. Πάντοτε ο αστυνομικός έχει πιστόλι. Του αστυνομικού του αρέσει το πιστόλι. Όταν το κρατάει, αισθάνεται δυνατός, άγριος, άντρας. Είναι Κάτι μέσα στον κόσμο του Τίποτα. Ο αστυνομικός μισεί. Έχει μάθει να μισεί: τα κλεφτρόνια, τους μηχανόβιους, τα πρεζάκια, τους τσιγγάνους, τους αλβανούς, τους ρωσοπόντιους, τους ομοφυλόφιλους, τις γυναίκες, τους αναρχικούς.

Τι είναι ο τσιγγάνος; Ο τσιγγάνος είναι ο εχθρός του φιλήσυχου πολίτη. Είναι κλέφτης. Δεν έχει σπίτι. Είναι βρώμικος. Δεν έχει σταθερή δουλειά. Δεν έχει χαρτιά και δεν ψηφίζει. Δε μιλάει καλά τα ελληνικά. Είναι ένοχος για τις κλοπές, τους βιασμούς, τους φόνους, το εμπόριο ναρκωτικών. Ο τσιγγάνος δημιουργεί προβλήματα. Ο τσιγγάνος είναι επικίνδυνος.

Τι γίνεται όταν ο αστυνομικός συναντήσει τον τσιγγάνο; Αυτό που κάνει συνήθως ο αστυνομικός είναι να ορμάει στα τσαντήρια του τσιγγάνου. Να πυροβολάει. Να σκίζει τις σκηνές. Να ουρλιάζει. Να χτυπάει. Να κλωτσάει. Να περνάει χειροπέδες. Να απαγγέλλει κατηγορίες. Έτσι κι αλλιώς ο τσιγγάνος θα καταδικαστεί γιατί είναι εξαρχής καταδικασμένος.

Τι συμβαίνει όταν ο τσιγγάνος Αναστάσιος Μουράτης συναντήσει τον αστυνομικό Δημήτρη Τρίμη; Ο αστυνομικός κατεβάζει τον τσιγγάνο από το αυτοκίνητο. Τον ξαπλώνει στο χώμα μπρούμυτα. Του κολλάει το πιστόλι στο κεφάλι. Τον σημαδεύει. Μέσα στο ντελίριο της δύναμης πατάει τη σκανδάλη. Το παιδί του τσιγγάνου βλέπει τη σκηνή. Μένει βουβό.

Τι γίνεται μετά; Τυχαιά εκपुरσοκρότηση υπηρεσιακού περιστρόφου. Ένορκη Διοικητική Εξέταση. Μη προφυλακιστέος. Ανθρωποκτονία από αμέλεια. Απαλλαγή στο δικαστήριο.

Τι γίνεται όταν οι τσιγγάνοι κάνουν πορεία στη Βουλή ενάντια στις τυχαιές εκपुरσοκροτήσεις; Γεννιέται η ελπίδα...

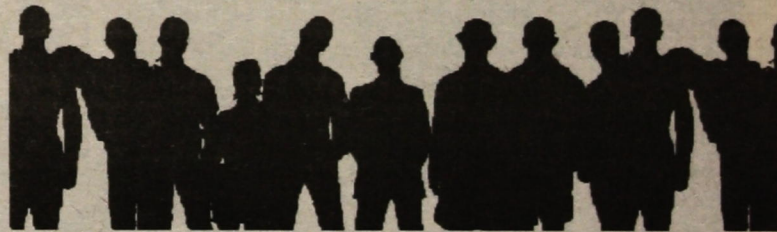
Α.Γ.

Απορίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισης του Π. Δριμυλή

Απορρίφθηκε η αίτηση αποφυλάκισης που κατέθεσε ο Παναγιώτης Δριμυλής, δια μέσου της συνηγόρου του Γιάννας Κούρτοβικ. Οι δικαστές έκριναν ότι ο Π. Δριμυλής είναι ύποπτος τέλεσης και νέων αδικημάτων σε περίπτωση που αποφυλακιστεί με περιοριστικούς όρους. Έτσι προς όφελος της ευρύθμου λειτουργίας της ευνομούμενης κοινωνίας μας, ο Δριμυλής εξακολουθεί να κρατείται στις δικαστικές φυλακές Κορυδαλλού. Τι να πει κανείς πια; Ότι είναι ολοφάνερα αμέτοχος του περιστατικού της Χαριλάου Τρικούπη; Να καταγγείλει τους μηχανισμούς της καταστολής οι οποίοι μετατρέπουν ένα μεμονωμένο συμβάν σε οργανωμένη πράξη πολιτικής βίας; Να μιλήσει με φρίκη για τους δικαστές οι οποίοι για βδομάδες έπαιζαν με την προσμονή, για να δώσουν στο τέλος την απορριπτική απάντηση; Να εκφράσει την αηδία του για τους αργυρώνητους κονδυλοφόρους οι οποίοι έσπειραν το ψεύδος και τη σύγχυση όλων αυτόν τον καιρό;

Ίσως το μόνο που θα μπορούσε να πει κανείς, είναι ότι θα πρέπει να εργαστούμε για την υπεράσπιση και την αποφυλάκιση του Π. Δριμυλή. Οι τέσσερις μήνες της προφυλάκισης του είναι υπεραρκείο για να αντιληφθούμε την πραγματικότητα.

Γ.Α.

Εκδηλώσεις

Πανελλαδικά Συνάντηση Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας διοργανώνεται σήμερα και αύριο στην Αθήνα.

• σήμερα στις 2 μ.μ. θα συζητηθεί το "Περιεχόμενο, χαρακτηρισμός της αλληλεγγύης, λειτουργία, συντονισμός των κινήσεων αλληλεγγύης. Στόχοι και προοπτικές".

• αύριο στις 11 π.μ. θα γίνει συζήτηση με θέμα "Προσδιορισμός δράσης. Consulta για τη 2η Διακρίση της Realidad ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και για την Ανθρωπότητα. Πανερωπαϊκές συναντήσεις. Συντονισμός".

Το διήμερο διοργανώνεται από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας στην Αθήνα και από την αντίστοιχη Ομάδα Αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη.

Οι συζητήσεις θα γίνουν στο αμφιθέατρο της Αρχιτεκτονικής στο Πολυτεχνείο (είσοδος από Τοσίτσα).

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 72

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00 μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfaparc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

1896•1936•1996

Ο Durruti (όρθιος, στο κέντρο) στο μεταλλουργείο όπου δούλευε το 1915

Ο Durruti (στην πρώτη σειρά, με το μαυροκόκκινο δίκωχο) στο μέτωπο της Αραγωνίας

“Μέσα στις καρδιές μας, κουβα

Στις 20 Νοέμβρη του 1996 συμπληρώθηκαν 60 χρόνια από το θάνατο του Buenaventura Durruti, ενώ τον περασμένο Ιούλη συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από τη γέννησή του. Αυτό το μικρό φωτογραφικό αφιέρωμα δεν πρέπει να θεωρηθεί ως “φόρος τιμής” σε έναν “ήρωα της αναρχίας”. Οι επετειακοί εορτασμοί και οι ηρωοποιήσεις δεν ανήκουν στην ελευθεριακή λογική και ηθική. Από την άλλη μεριά όμως, δεν θά ‘πρεπε να εγκαταλείπονται στη λήθη μορφές που χάρη στα ιδιαίτερά τους χαρακτηριστικά και (κυρίως) λόγω των ξεχωριστών ιστορικών στιγμών που τους έλαχε να ζήσουν, αποτελούν την έκφραση μυριάδων ανώνυμων ανδρών και γυναικών που έζησαν και πέθαναν για να κάνουν πραγματικότητα την Ουτοπία. Ο αγώνας της ανθρωπότητας ενάντια στην εξουσία είναι ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη. Αυτό το μικρό φωτογραφικό αφιέρωμα είναι μια μικρή συνεισφο-

ρά στον ανώνα ενάντια στην κενή “ιστορία”, ενάντια στο ιστορικό κενό που έχει απλωθεί πάνω από τις ζωές των μυριάδων αυτών αντρών και γυναικών που αφιέρωσαν τη ζωή τους στον αγώνα για μια δίκαιη κοινωνία.

Αν η μορφή του Buenaventura Durruti μας φαίνεται και σήμερα τόσο οικεία, δεν είναι εξαιτίας κάποιων “σπάνιων χαρισμάτων” του, αλλά ακριβώς γιατί ήταν ένας ανάμεσα σε πολλούς. Ακριβώς γιατί ήταν ένας από τις μυριάδες γυναίκες και άντρες που στις πρώτες δεκαετίες του αιώνα μας, με αποκορύφωμα το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας, απειλήσαν την παγκόσμια “θεία τάξη” της αδικίας και βρέθηκαν αντιμέτωποι με όλους τους εχθρούς της ελευθερίας. Ακριβώς γιατί ήταν ένας από τις μυριάδες γυναίκες και άντρες που πολέμησαν ενάντια στ’ αφεντικά και την εκκλησία, ενάντια στους φασίστες και τους μισοφόρους του Φράνκο, που αντιστάθη-

1925: Ο Durruti στο Μεξικό (καθιστός, μπροστά), με ισπανούς και μεξικάνους αναρχικούς

1. “Ανθρωπομετρικές” καταγραφές, μετά από σύλληψή του, το Μάρτη του 1923. 2. Στις φυλακές της Σαραγόσα, ως υπεύθυνος της αναρχικής εξέγερσης του Δεκέμβρη του 1933. 3. Η εφημερίδα της “φάλαγγας Durruti”. 4. Νοέμβρης 1936, λίγο πριν την αναχώρησή για τη Μαδρίτη. 5. Ο Durruti νεκρός, στο νοσοκομείο των πολιτοφυλάκων. 6. Αφίσσα που κυκλοφόρησε από τη CNT και τη FAI μετά το θάνατο του Durruti.

Και πάλι στη φυλακή (δεύτερος από δεξιά), μετά την εξέγερση του 1933

Ο Durruti με τη συντρόφισσά του Emillienne Morin (Οκτώβρης 1936)

λάμε έναν καινούργιο κόσμο...

καν στο δέλεαρ μιας "αναρχικής δικτατορίας" αλλά και στα πλάνα λόγια της αστικής δημοκρατίας και τις δολοποκίες των σταλινικών, που αντιτάθηκαν στην στρατιωτικοποίηση των πολιτοφυλάκων και στη γραφειοκρατία και τον αυταρχισμό στο εσωτερικό των αναρχικών οργανώσεων.... Ακριβώς γιατί ήταν ένας από αυτούς και όχι κάποιος πάνω από αυτούς είναι που τον αγάπησαν αυτές οι μυριάδες άντρες και γυναίκες που κατέκλυσαν τους δρόμους της Βαρκελώνης τη μέρα που το άψυχο σώμα του Durruti κατέβηκε στην αγκαλιά μιας γης που αυτές οι ίδιες μυριάδες γυναίκες και άντρες είχαν απελευθερώσει, με το όπλο στο χέρι, μερικούς μήνες νωρίτερα.

Όπως ακριβώς η ζωή του Durruti αποτελούσε την έκφραση αυτών των μυριάδων ανώνυμων αγωνιστών, το ίδιο συνέβη και με το θάνατό του. Δεν εξακριβώθηκε ποτέ πώς ακριβώς πέθανε ο Durruti. Πέθανε όπως πε-

θαίνουν οι επαναστάσεις: από σφαίρα φασίστα, από σφαίρα σταλινικού, από μπράβο της δημοκρατικής κυβέρνησης, από απροσεξία, από κάποιο φανατικό...

Όταν οι φασίστες κατέλαβαν τη Βαρκελώνη, διέταξαν να εξαφανισθεί το νεκρό σώμα του Durruti από τον τάφο του και να χαθούν τα ίχνη του. Οι ανόητοι... Δεν γνώριζαν πως η εξέγερση δεν μπορεί να θαφτεί ούτε σε επώνυμο ούτε σε ανώνυμο τάφο, μα παραμένει πάντα ζωντανή στις ψυχές και τα όνειρα των ανθρώπων...

Es saluda
Durruti

* "Σας χαιρετώ. Durruti"

Αναρχικοί πολιτοφύλακες στο μέτωπο της Αραγωνίας

3

4

5

6

23 Νοέμβρη 1936. Το φέρετρό με το άψυχο σώμα του Durruti απομακρύνεται από το Κτίριο CNT-FAI

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

Κέρδη για λίγους
ή φαγητό για όλους

Την περασμένη βδομάδα, διεξάχθηκε στη Ρώμη η Παγκόσμια Σύνοδος για τα Τρόφιμα, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ. Η πενήντημερη συνάντηση είχε σαν στόχο την αντιμετώπιση της πείνας στον κόσμο.

Παρά τις αισιόδοξες προβλέψεις του προεδρεύοντος, γενικού διευθυντή του Οργανισμού για τα Τρόφιμα και τη Γεωργία του ΟΗΕ, Jacques Diouf, οι περισσότεροι από τους ηγέτες των "αναπτυσσόμενων" κρατών δεν παραβρέθηκαν στη Σύνοδο, υποβαθμίζοντας την. Ακόμα πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι αν και όλοι συμφώνησαν πως πρέπει να εξαλειφθεί η πείνα από τη γη, πολλά αναπτυσσόμενα κράτη εξέφρασαν επιφυλάξεις ή αρνήθηκαν να αναλάβουν δεσμεύσεις.

"Μαύρο μπλόκο ενάντιον καφέ βίας"

Το προηγούμενο Σάββατο, 16/11, πραγματοποιήθηκε αντι-φασιστική πορεία στο Würzen, κωμόπολη της πρώην ανατολικής Γερμανίας, η πιο δυναμική πορεία των τελευταίων χρόνων. Συμμετείχαν 6000 άτομα, στην πλειοψηφία τους αυτόνομοι και αντι-φασίστες/στρίες που είχαν έρθει από όλη τη Γερμανία.

Με την τρίωρη πορεία στους δρόμους της πόλης και με συνθήματα όπως "Πίσω από τον φασισμό βρίσκεται ο καπιταλισμός" δόθηκε δυναμική απάντηση στις πάνω από 90 φασιστικές επιθέσεις του τελευταίου καιρού ενάντια σε μετανάστες και υποστηρικτές τους.

Εκτός από μερικές σπασμένες βιτρίνες και ολίγον πετροπόλεμο, δεν έγιναν επεισόδια αλλά ταλαιπωρήθηκαν οι διαδηλωτές από τις εξοντωτικές σωματικές έρευνες κατά την είσοδο και την έξοδο τους από την πόλη.

για επικοινωνία: A-Kurier (αναρχικό περιοδικό): fax: + 30-3948447 Zag (αντιρατσιστικό περιοδικό): zag@vlberlin.comlink.de

Η σύνοδος έκλεισε την Κυριακή, με μία Διακήρυξη για την Ασφάλεια της Παγκόσμιας Διατροφής και ένα Σχέδιο Δράσης, που βάζει ως στόχο την μείωση του αριθμού των ανθρώπων που υποσιτίζονται σήμερα, και που φτάνουν τα 840 εκατομμύρια, κατά 50% μέχρι το 2015. Τα κείμενα της Συνόδου δεν είναι δεσμευτικά, ούτε περιλαμβάνουν σοβαρές υποσχέσεις από μέρους των 186 κρατών που τα υπέγραψαν. Αποτελούν, πάντως, προϊόν διαπραγματεύσεων διάρκειας τουλάχιστον δύο ετών και περιλαμβάνουν συμβιβαστικές διατυπώσεις σε ευαίσθητα θέματα, όπως το εμπόριο, η αναπτυξιακή βοήθεια, ο έλεγχος πληθυσμού, οι οικονομικές κυρώσεις και τα δικαιώματα των γυναικών. Παρόλα αυτά, 15 αντιπροσωπείες κρατών πρόσθεσαν επιφυλάξεις ή διευκρινίσεις στα κείμενα.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση των ΕΠΑ. Αρνήθηκαν να συμφωνήσουν στο στόχο της χορήγησης του 0.7% του ΑΕΠ για αναπτυξιακή βοήθεια, και θεώρησαν επικίνδυνη

για τα συμφέροντά τους, την επιβεβαίωση από τη σύνοδο, του "δικαιώματος του καθένα να έχει πρόσβαση σε αρκετό και θρεπτικό φαγητό".

Η ανακοίνωση των ΕΠΑ αναφέρει πως "οι ΕΠΑ πιστεύουν ότι το επίτευγμα του "δικαιώματος για επαρκή διατροφή" ή "βασικού δικαιώματος να μην πεινάει κανείς" είναι μία φιλοδοξία ή σκοπός που θα πραγματοποιηθεί προοδευτικά και δεν γεννά οποιεσδήποτε διεθνείς υποχρεώσεις, ούτε περιορίζει τις υποχρεώσεις των εθνικών κυβερνήσεων απέναντι στους πολίτες τους".

Σύμφωνα με το Reuters, οι ΕΠΑ, που μαζί με τα άλλα πλούσια κράτη υποστήριξαν ότι το ελεύθερο εμπόριο είναι το κλειδί για την καταπολέμηση της φτώχειας και της πείνας, ανησυχούν πως τυχόν αναγνώριση του "δικαιώματος στην τροφή" θα μπορούσε να οδηγήσει σε νομική διεκδίκηση, από τις φτωχές χώρες, βοήθειας και ειδικών εμπορικών όρων.

Ο στόχος της μείωσης των πεινασμένων κατά 50% ως το 2015, θεωρήθηκε πολύ μετριοπαθής και έγινε αντικείμενο πολλών επικριτικών σχολίων. Μάλιστα, αρκετές μη-κυβερνητικές οργανώσεις, που συναντήθηκαν στο περιθώριο της Συνόδου, εξέφρασαν τη δυσανεξία τους για το πλάνο σε συνέντευξη τύπου και τόνισαν ότι κανένας δεν ανέλαβε σημαντικές δεσμεύσεις. Ένας αντιπρόσωπος τέτοιας οργάνωσης από το Καμερούν είπε πως ο κόσμος έχει να διαλέξει ανάμεσα σε "κέρδη για τους λίγους ή φαγητό για όλους".

Η απαισιοδοξία για τ' αποτελέσματα και αυτής της δραστηριότητας του ΟΗΕ γίνεται μεγαλύτερη, αν σκεφτεί κανείς πως η Παγκόσμια Σύνοδος για τα Τρόφιμα του 1974 είχε θέσει ως στόχο την εξάλειψη της πείνας μέσα σε 10 χρόνια. Στα 22 χρόνια που πέρασαν από τότε, η κατάσταση έχει επιδεινωθεί σε αρκετές χώρες, κυρίως στη Υποσαχάρια Αφρική, όπου ο αριθμός των υ-

ποσιζόμενων έχει αυξηθεί με προοπτική περαιτέρω αύξησης, το κατά κεφαλήν εισόδημα μειώνεται, φτάνοντας σε πολλές περιπτώσεις στα επίπεδα του 1970, και ο μέσος όρος ζωής είναι τα 50 χρόνια.

Κύριοι υπεύθυνοι για αυτή την κατάσταση είναι, βέβαια, οι ανεπτυγμένες οικονομικά χώρες με τη νεοαποικιακή πολιτική που ασκούν απέναντι στους φτωχούς, καθώς και οι μεγάλοι οικονομικοί και πιστωτικοί οργανισμοί, όπως η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο με τα "εξυγιαντικά" οικονομικά προγράμματα που επιβάλλουν. Έτσι, οξύνεται η ανισότητα στην κατανομή του παγκόσμιου πλούτου, που έχει οκταπλασιαστεί τα τελευταία πενήντα χρόνια χωρίς να επωφεληθούν καθόλου απ' αυτή την αύξηση τα 4/5 της ανθρωπότητας που ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες. Είναι λοιπόν υποκριτικό και ακούγεται περισσότερο σαν δικαιολογία για τη διαφαινόμενη αποτυχία επίτευξης των στόχων της Συνόδου, να υποστηρίζεται πως, για να μειωθεί η πείνα κατά 50%, θα πρέπει να αυξηθεί η παραγωγή τροφίμων κατά 75% ως το 2030, τη στιγμή που ενώ η παραγωγή στις χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου αυξάνεται, ταυτόχρονα αυξάνεται και η πείνα.

Άλλωστε, η άνοδος του βιοτικού επιπέδου στις φτωχές χώρες καθόλου δεν συμφέρει τις λεγόμενες "αναπτυσσόμενες" χώρες, καθώς η εξαθλίωση μειώνει το κόστος παραγωγής και φυσικά αυξάνει τα κέρδη τους. Αυτό που έχει σημασία για τους βιομηχανικούς και πιστωτικούς γίγαντες, είναι να εκμεταλλεύονται το εργατικό δυναμικό των φτωχών κρατών ελεύθερα, χωρίς υποχρεώσεις απέναντι σ' αυτούς ή τις κυβερνήσεις, με τη θέσπιση των "ζωνών ελεύθερου εμπορίου", όπου οι τοπικές κυβερνήσεις αναλαμβάνουν το βάρος των έργων υποδομής, δεν ασκούν όμως κανέναν έλεγχο, ούτε εισπράτουν φόρους από τα παραρτήματα των πο-

λυθικών που απαγορεύουν το συνδικαλισμό, επιβάλλουν άθλιες συνθήκες εργασίας και μισθούς πείνας, ενώ όχι σπάνια, χρησιμοποιούν και παιδιά, γιατί είναι πολύ "φτηνότερα". Σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εργασίας, σήμερα εργάζονται 250 εκατομμύρια παιδιά, τα μισά σε πλήρη απασχόληση, και πολλά απ' αυτά κάτω από εξοντωτικές συνθήκες.

Είναι, λοιπόν, πολύ αμφίβολο αν μπορεί ένας διεθνής οργανισμός, όπως ο ΟΗΕ, να έχει αποτελέσματα στον αγώνα κατά της πείνας, τη στιγμή που τα κράτη που τον ελέγχουν έχουν αντίθετα συμφέροντα. Και η ανισότητα δεν μπορεί παρά να μεγαλώνει σ' ένα κόσμο που κινείται από τη δίψα για περισσότερη εξουσία και περισσότερα κέρδη.

ΙΣΡΑΗΛ

Νομιμοποίηση
βασανιστηρίων
και δολοφονιών

Την περασμένη Πέμπτη το Ανώτατο δικαστήριο του Ισραήλ επέτρεψε στην μυστική αστυνομία (GSS) τη χρήση βασανιστηρίων κατά την ανάκριση παλαιστίνο κρατούμενου. Η απόφαση στηρίχτηκε στο σκεπτικό ότι ο Mohammed Hamdan είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος και ο βασανισμός του μπορεί να σώσει ζωές.

Με άλλη απόφαση του ίδιου δικαστηρίου την Τρίτη, επιτράπηκε στη GSS να συνεχίσει να κρατάει τον Khader Mubarek ύπνο με καθυμμένο μόνιμο το κεφάλι του με ένα σακί. Το δικαστήριο δέχτηκε ότι το σακί, οι χειροπέδες και οι "ειδικές στάσεις" που χρησιμοποιούνται κατά την ανάκριση του Mubarek, δεν αποτελούν βασανιστήριο, αλλά μέτρα για να μην δραπετεύσει. Το ότι τον κρατούσαν ύπνο για 5 συνεχόμενες μέρες, επίσης δεν θεωρήθηκε βασανιστήριο. Ο Mubarek είναι κι αυτός κρατούμενος εδώ και ένα μήνα.

Παρά τα βασανιστήρια, πάντως, οι ανακρίσεις έχουν ως τώρα αποβεί άκαρπες.

Σύμφωνα με τους ισραηλινούς νόμους, ορισμένα είδη βασανιστηρίων είναι νόμιμα, ενώ άλλα απαιτούν να ζητήσει έγκριση ο διοικητής της GSS. Στην πρώτη κατηγορία ανήκει το δέσιμο των κρατούμενων σε άβυσσες στάσεις για μέχρι και 5 μέρες, η στέρση ύπνου, η κάλυψη του κεφαλιού τους με σακιά, το ελαφρύ ταρακούνημα, ο περιορισμός σε μικρά κελιά χωρίς παράθυρο, η εκκωφαντική μουσική όλο το 24ωρο. Πάντως, η ειδική επιτροπή συνήθως δίνει έγκριση και για τη δεύτερη κατηγορία βασανιστηρίων.

Την Κυριακή, στρατιωτικό δικαστήριο καταδίκασε τέσσερις ισραηλινούς μυστικούς πράκτορες σε πρόστιμο ενός σεντ για τη δολοφονία "λάθως" παλαιστίνιου, το 1993, ανατρέποντας την αρχική συμφωνία πολιτείας και υπεράσπισης να καταδικαστούν σε ποινή φυλάκισης μίας μέρας. Η προκλητική ποινή δείχνει πόσο αξίζει ενός παλαιστίνιου για τις ισραηλινές αρχές.

πηγή: LAWE Palestinian Society for the Protection of Human Rights & the Environment

Παραδείγματα "βοήθειας" προς τον τρίτο κόσμο

ΖΑΪΡ

Μετά τη μάζική επιστροφή προσφύγων από τους καταυλισμούς του Ζαΐρ προς τη Ρουάντα, ο ΟΗΕ συζητά ξανά για τη χρησιμότητα αποστολής δύναμης για την προστασία τους. Ο Καναδάς, που επρόκειτο να ηγηθεί της αποστολής, δήλωσε την Τετάρτη τη ματαίωση της. Αυτή η εξέλιξη ήρθε πολύ βολική για τις ΕΠΑ, που δεν είχαν καμία διάθεση να στείλουν στρατό ή να αναλάβουν έξοδα για το Ζαΐρ, γι' αυτό άλλωστε δε δόθηκε ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός ότι οι πρόσφυγες ξεκίνησαν το δρόμο της αβέβαιης επιστροφής, τρομοκρατημένοι από ενόπλους που εισέβαλλαν στους καταυλισμούς πυροβολώντας.

Στην περίπτωση, όμως, της Βοσνίας, οι ΕΠΑ δεν φαίνονται να σκέφτονται τα έξοδα, καθώς τα συμφέροντά τους εκεί, είναι μεγάλωτερα. Έτσι, ο Κλίντον ανακοίνωσε πως όταν ολοκληρωθεί η αποστολή της Δύναμης Εφαρμογής της συμφωνίας του Ντέιτον, θα προμηθεύουν εκεί 8.500 στρατιώτες των ΕΠΑ.

NIKE/DISNEY

Η Nike:
• ανέχεται να γίνονται βιασμοί στα εργοστάσιά της.

- απολύει όσους εργάτες προσπαθούν να συνδικαλιστούν.
- φρόντισε να φυλακιστεί ο Mughtar Rahrahan γιατί προσπάθησε να οργανώσει τους εργάτες στην Ινδονησία.
- απασχολεί παιδιά στα εργοστάσιά της στο Πακιστάν και την Ινδονησία (για έξι σεντς την ώρα), αν και είναι παράνομο να πωλούνται στις ΕΠΑ προϊόντα που έχουν παραχθεί κάτω από τέτοιες συνθήκες.
- πληρώνει το βασικό της μισθό σε εργοστάσια της στην Ινδονησία, ένα μισθό που δεν επαρκεί ούτε για τη διατροφή των εργατών, 88% των οποίων υποσιτίζονται και πολύ συχνά είναι αδύναμοι για να δουλέψουν.

Η Disney:

- είναι συνιδιοκτήτρια σε εργοστάσια με την κυβέρνηση της Μπούρμα, μια στρατιωτική δικτατορία που έχει καταδικάσει ο ΟΗΕ για καταναγκαστική εργασία, βασανιστήρια, εθνικές εκκαθαρίσεις, βιασμούς, παραγωγή και εμπόριο ηρωίνης, μαζικές εκτελέσεις.
- πληρώνει τους εργάτες της στη Μπούρμα έξι σεντς την ώρα, κάτω από το όριο διαβίωσης.
- χρησιμοποιεί ως εργάτες στην Ταϊλάνδη παιδιά από 13 ετών -παράνομη ηλικία για εργασία- και με προκλητικά χαμηλή αμοιβή.
- αρνείται ακόμα να διαπραγματευτεί την αύ-

ξηση της αμοιβής των εργατών της στην Αϊτή, που βρίσκεται τώρα στα επίπεδα πείνας των 29 σεντς την ώρα.

• είναι κάτοχος του δικτύου ABC για να ντιμετωπίζει κάθε φωνή αντίδρασης στην ίδια και ό,τι αντιπροσωπεύει.

από κάλεσμα πρωτοβουλίας στις ΕΠΑ ενάντια στις Nike/Disney

ΜΕΞΙΚΟ

Μετά την εφαρμογή της Nafta, το 1994, υπάρχει μια ολοένα αυξανόμενη τάση στην αυτοκινητοβιομηχανία των ΕΠΑ για μετακίνηση της παραγωγής προς το Μεξικό.

Πρόσφατο παράδειγμα η απόφαση της Nissan Motor Co να παράγει στο εξής το μοντέλο Sentra στο Μεξικό. Το 20% του κόστους παραγωγής ενός αυτοκινήτου έχει σχέση με την εργασία. Οι αυτοκινητοβιομηχανίες, λοιπόν, βρίσκουν ιδιαίτερα ελκυστική μια χώρα όπου το μέσο ημερομίσθιο είναι 8,6 δολάρια, 4,5 φορές κάτω από το κατώτερο ημερομίσθιο ενός εργάτη στις ΕΠΑ, το οποίο ήδη βρίσκεται στα όρια της φτώχειας. Η κατάσταση των μεξικάνων εργατών γίνεται ακόμα χειρότερη, καθώς το ήδη πενιχρό εισόδημά τους εξανεμίζεται από τον τεράστιο πληθωρισμό.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤΟ ΓΚΑΛΕΑΝΟ

Μια ιστορική ματιά στο πάθος του ποδοσφαίρου

Με την ευκαιρία της κυκλοφορίας του **"El Futbol a sol y sombra"** ο Εντουάρντο Γκαλεάνο παραχώρησε συνέντευξη στη γαλλική εφημερίδα: **"L'Humanite"**. Ακολουθούν αποσπάσματα.

"Όπως όλοι οι ουρουγουανοί, ήθελα να γίνω ποδοσφαιριστής. Ήπαιζα πολύ καλά, ήταν θαυμάσια. Αλλά μόνο τη νύχτα, όταν κοιμόμουν".

Γιατί μια από τις σημαντικότερες φωνές της Λατινικής Αμερικής, ένας από τους πιο σεβαστούς διανοούμενους, γράφει για το ποδόσφαιρο;

Το ποδόσφαιρο αποτελεί τμήμα της ζωής. Με τα πάθη και τις απογοητεύσεις που προκαλεί, δεν μπορεί να αφήσει αδιάφορο έναν συγγραφέα. Το ποδόσφαιρο μοιάζει με τη θρησκεία, λόγω της αφοσίωσης που επιδεικνύουν οι πιστοί του και της δυσπιστίας που διατηρούν οι διανοούμενοι γι' αυτό. Αν ο Κίπλινγκ, έναν αιώνα πριν, ειρωνευόταν το ποδόσφαιρο και τους θεατές τους, ο Μπόρχες είχε συλλάβει όλη του τη διάσταση: έδωσε, κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, το 1978, τη στιγμή που η εθνική ομάδα της Αργεντινής έπαιζε στο Μουντιάλ, μια διάλεξη για το ζήτημα της αθανασίας.

Τι θα μπορούσε ωστόσο να δικαιολογήσει την απόρριψη των διανοούμενων;

Οι διανοούμενοι της δεξιάς πιστεύουν πως το ποδόσφαιρο αποδεικνύει πως ο λαός σκέφτεται με τα πόδια. Το ποδόσφαιρο είναι η θρησκεία που αξίζει, αφού το ζωώδες ένστικτο επιβάλλεται της λογικής. Όσο γι' αυτούς της αριστεράς, απαξιώνουν το άθλημα αυτό που ευνοχίζει τις μάζες και εκτρέπει την επαναστατική τους ενέργεια, άλλως πως άρτος και θεάματα και, τελικά θεάματα χωρίς άρτο. Υπνωτισμένη από τη

μπάλα που ασκεί τη διεστραμμένη γοητεία της, η εργατική τάξη βλέπει να ακρωτηριάζεται η συνειδησή της και αφήνεται να χειραγωγηθεί από τον ταξικό εχθρό. Βλέπουμε όμως, στις αρχές του αιώνα, να γεννιούνται στις όχθες τους Ρίο ντε Λα Πλάτα σωματεία από τους εργάτες των ναυπηγείων και τους σιδηροδρομικούς, μετά από μια περίοδο που το ποδόσφαιρο υπήρξε το σπορ των πλούσιων εγγλέζων. Ορισμένοι αναρχικοί και σοσιαλιστές ηγέτες κατήγγειλαν τότε αυτό το τέχνασμα του ιμπεριαλισμού που σκοπό είχε να διατηρήσει σε μια εμβρυακή κατάσταση τους καταπιεσμένους λαούς. Ωστόσο, η ομάδα γένος της Αργεντινής ονομαζόταν αρχικά "Μάρτυρες του Σικάγο" προς τιμήν των εργατών που σκοτώθηκαν την Πρωτομαγιά, ενώ πρωτομανιά ιδρύθηκε στο Μπουένος Άιρες το κλαμπ Τσακαρίτα σε μια αναρχική βιβλιοθήκη.

Το ποδόσφαιρο όμως χρησιμοποιήθηκε συχνά από τις δικτατορικές και αντιδημοκρατικές κυβερνήσεις...

Είναι αλήθεια πως το ποδόσφαιρο και η πατρίδα υπήρξαν πάντοτε συνδεδεμένα, λόγω της ταυτοποίησης θεατή - πολίτη με το άθλημα. Οι δικτάτορες ήξεραν να χρησιμοποιούν αυτή τη σχέση: το 1934 και το 1938, όταν η Ιταλία κέρδισε στο Μουντιάλ, οι παίκτες νίκησαν στο όνομα της πατρίδας που ενσάρκωνε ο Μουσολίνι. Στην αρχή και στο τέλος των συναντήσεων, χαιρετούσαν φασιστικά. Μερικές δεκαετίες αργότερα, στην Ιταλία πάντοτε, ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι, ιδιοκτήτης της ομάδας της Μίλαν και αρκετών τηλεοπτικών καναλιών κέρδισε τις εκλογές με το σύνθημα: "Φόρτσα Ιταλία", σλόγκαν που ακουγόταν στα στάδια. Υποσχέθηκε να σώσει την οικονομία όπως έσωσε την ομάδα του. Οι λατινοαμερικάνοι δικτάτορες θεώρησαν καθήκον τους να συνδεθούν με το ποδόσφαιρο σύμφωνα με το αξίωμα "το

ποδόσφαιρο είναι ο λαός, η εξουσία είναι το ποδόσφαιρο και εγώ είμαι ο λαός".

Στην Αργεντινή, ο δικτάτορας Βιντέλα χρησιμοποίησε προς όφελός του την εικόνα του καλύτερου παίκτη του Μουντιάλ '78, του συμπατριώτη του Μάριο Κέμπες. Ο στρατηγός Πινοσέτι ήταν υπεύθυνος για την τύχη της ομάδας Κόλο-Κόλο, ενώ ο Βολιβιανός ομόλογος του Γκασία Μέσα έκανε το ίδιο με τον Ουϊλστερμαν.

Το παγκόσμιο κύπελλο του 1978 που έγινε στην Αργεντινή μεσούσης της δικτατορίας, "απέδειξε" πως το ποδόσφαιρο χρησιμεύει για μάσκα στους δικτατόρες;

Δύο χρόνια μετά το πραξικόπημα του στρατηγού Βιντέλα, το παγκόσμιο κύπελλο διεξήχθη κατά τη διάρκεια μιας δικτατορίας που υπήρξε η πιο αιματηρή της αργεντινής ιστορίας. Είναι αλήθεια πως δεν έγινε καμία αναφορά στους χιλιάδες αγνοούμενους. Αλλά δύο χρόνια αργότερα, κατά τη διάρκεια του "μουντιάλιτο", που διεξαγόταν στο Μοντεβιδέο, ακούστηκαν για πρώτη φορά στα στάδια συνθήματα αντίθετα στη δικτατορία που, από το 1973, παρέλυε την Ουρουγουάη. Για επτά χρόνια, οι πάντες είχαν σιωπάσει, και ήταν στα ποδοσφαιρικά γήπεδα που γεννήθηκε η διαμαρτυρία.

Το παράδειγμα όμως του Μουντιάλ το 1978 δεν δικαιολογεί τους διανοούμενους που απαρνούνταν το ποδόσφαιρο;

Κάθε ανθρώπινο πάθος μπορεί να χειραγωγηθεί, πως είναι δυνατόν να ξεφύγει το ποδόσφαιρο που αποτελεί παγκόσμια πρακτική; Το ποδόσφαιρο όμως μπορεί να είναι χώρος αντίστασης. Για παράδειγμα, το 1942, οι παίκτες της Δυναμό Κιέβου, ενώ υπήρχε κατοχή, διέπραξαν την τρέλα να κερδίσουν τη γερμανική ομάδα, παρά την προειδοποίησή: "Αν νικήσετε, είστε νεκροί". Οι Σοβιετικοί μπήκαν παραιτημένοι στο γήπε-

δο, τρέμοντας από φόβο, αλλά δεν ανέχτηκαν να χάσουν την αξιοπρέπειά τους, νίκησαν και εκτελέστηκαν στο τέλος του αγώνα. Το 1934, ενώ οι στρατιώτες της Παραγουάης και της Βολιβίας αλληλοσφάζονταν στο Σάκο, ο Ερυθρός Σταυρός της Παραγουάης σχημάτισε μια ποδοσφαιρική ομάδα που έπαιξε στην Αργεντινή και την Ουρουγουάη προκειμένου να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για την περίθαλψη των τραυματιών των δύο στρατοπέδων χρήματα. Τρία χρόνια αργότερα, κατά τη διάρκεια της ισπανικής επανάστασης, δύο περιοδεύουσες ομάδες συμβόλιζαν την αντίσταση στη Δημοκρατία που είχε καταλυθεί. Ενώ ο Φράνκο -με τη βοήθεια του Χίτλερ και του Μουσολίνι- δολοφονούσε, μια ομάδα διέσχισε την Ευρώπη συγκεντρώνοντας χρήματα και κάνοντας προπαγάνδα. Η ομάδα της Μπαρτσελόνα, της οποίας ο πρόεδρος είχε δολοφονηθεί από τους φρανκιστές, έκανε το ίδιο στο Μεξικό και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το 1958, κατά τη διάρκεια του πολέμου της ανεξαρτησίας, οι Αλγερινοί σχημάτισαν μια ομάδα που έφερε τα πατριωτικά χρώματα. Δεν έπαιξε όμως παρά ενάντια στο Μαρόκο και σε συναντήσεις που διοργανώθηκαν από τα συνδικάτα, σε ορισμένες αραβικές χώρες και στην Ανατολική Ευρώπη. Η διεθνής ομοσπονδία (FIFA) καθαίρεσε το Μαρόκο και όλους τους αλγερινούς παίκτες. Μετά το 1962 ενσωματώθηκαν στα γαλλικά σωματεία που δεν μπορούσαν να αγνοήσουν το ταλέντο του.

Και οι περιπτώσεις τύπου Μαραντόνα;

Με τη παγκοσμιοποίηση της πληροφόρησης, την κυριαρχία της εξουσίας του χρήματος επί της τηλεόρασης, ένας αθλητής έχει μεγάλη επίδραση, η εικόνα του χρησιμοποιείται για πολιτικούς ή εμπορικούς σκοπούς. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι κάθε ανθρώπινο πάθος μπορεί να εκτραπεί.

Εξήμισυ χρόνια έχουν περάσει από την έκρηξη βόμβας κάτω από το κάθισμα του αυτοκινήτου της Judi Bari ακτιβίστριας της Earth First!, που παρ'όλο να της στοιχίσει τη ζωή και το δημόσιο χαρακτηρισμό της από το FBI ως τρομοκράτη, και η εκπομπή Headline News του CNN μετέδωσε στις 11 Νοέμβρη ένα ρεπορτάζ σχετικά με τη μήνυση που έχει υποβάλει κατά του FBI. Η Bari έχει μηνύσει το FBI και την αστυνομική διεύθυνση του Oakland για παράνομη σύλληψη, έρευνα και κατάσχεση υλικού, καθώς και για συνωμοσία ενάντια στην ελευθερία έκφρασης, με το χαρακτηρισμό της ίδιας και της Earth First! ως τρομοκρατών.

Το CNN ήταν ένα από τα μεγάλα δίκτυα που μετέδωσαν στις 24 Μάη του 1990 την είδηση της έκρηξης βόμβας στο Oakland της Καλιφόρνιας, που της προκάλεσε πολλαπλά κατάργματα στη λεκάνη και μεγάλα εσωτερικά τραύματα, αφήνοντάς την παράλυτη με μόνιμους πόνους. Η Bari και ο συνεπιβάτης της Darryl Cherney συνελήφθησαν, ενώ η Bari βρίσκεται ακόμα στην εντατική, κατηγορούμενοι από το FBI ότι μετέφεραν εν γνώσει τους τη βόμβα.

Μετά από μερικές βδομάδες εντυπωσιακής προβολής από τα ΜΜΕ που τροφοδοτήθηκαν από το FBI με ψεύτικα στοιχεία που έριχναν την ευθύνη για τη βόμβα στη Bari, τον Cherney, και την Earth First!, ο εισαγγελέας αρνήθηκε να ασκήσει δίωξη λόγω έλλειψης στοιχείων. Το FBI αρνήθηκε να ερευνήσει τις απειλές κατά της ζωής της Bari, που δεχόταν για μήνες πριν από την έκρηξη της βόμβας ή άλλα στοιχεία που αυτή παρείχε, επιμένοντας πως οι δυο τους ήταν οι μόνοι ύποπτοι. Αφού πέρασαν αρκετά χρόνια, στη διάρκεια των οποίων το FBI ερευνούσε το χώρο της οικολογικής ακτιβιστικής κοινότητας της Βόρειας Καλιφόρνιας, αλλά όχι και αντίθετες ομάδες που τους είχαν απειλήσει, τελικά έκλεισε σιωπηλά την υπόθεση, λέγοντας πως δεν είχαν βρεθεί στοιχεία.

Η ανανέωση του ενδιαφέροντος του CNN για την Bari σχετίζεται με την πρόσφατη απο-

κατάσταση του φύλακα Richard Jewell, για την έκρηξη στο Ολυμπιακό Πάρκο της Ατλάντα, το καλοκαίρι. Όπως και η Bari, ο Jewell έχει παρουσιαστεί μέσα από τις ανακοινώσεις της αστυνομίας στα ΜΜΕ ως ο κύριος ύποπτος για την ενέργεια. Σε αντίθεση, όμως, με τη Bari, ο δικηγόρος του Jewell κατάφερε να αποσπάσει μια εξαιρετικά σπάνια ανακοίνωση της αστυνομίας, που δήλωνε ότι δεν ήταν πια ύποπτος, και η δικαιοσύνη του πήρε μεγάλη δημοσιότητα.

Στο ρεπορτάζ του CNN στις 11 Νοέμβρη, εμφανίστηκε η Bari που είπε "Δε μπορώ να περιγράψω τον τρόπο που ένιωσα όταν ξύπνησα στο νοσοκομείο, με το πόδι μου διαλυμένο, το κορμί μου κατεστραμμένο, σακαταμένο για την υπόλοιπη ζωή μου, και ανακάλυψα πως είχα συλληφθεί για τοποθέτηση βόμβας εναντίον μου". Έδειξε στο CNN τα υπολείμματα του αυτοκινήτου της, με μία τεράστια τρύπα στο πάτωμα, ακριβώς κάτω από το κάθισμα του οδηγού, και όχι στο πίσω κάθισμα, όπως υποστήριζε το FBI.

Η Bari είπε στο CNN ότι τα στοιχεία που εξασφάλισε από το FBI με την αγωγή της, δείχνουν πως η βόμβα πυροδοτήθηκε από μηχανισμό που ενεργοποιείται με την κίνηση. "Αρα ήταν μια βόμβα-παγίδα. Ήταν μια βόμβα που τοποθετήθηκε κάτω από το κάθισμά μου στο αυτοκίνητο, με σκοπό να με σκοτώσει, μόλις κινηθεί το αμάξι", είπε και πρόσθεσε ότι θα ήταν απίθανο να οδηγή κάποιος γνωρίζοντας ότι έχει μια βόμβα πυροδοτούμενη με την κίνηση στο αυτοκίνητό του, πόσο μάλλον να κάθε-ται από πάνω της.

Στην εκπομπή παρουσιάστηκε και ο πρώην εκπρόσωπος του FBI του Σαν Φρανσίσκο, Rick Smith, που υπερασπίστηκε την υπηρεσία του λέγοντας "Από την αρχή, το FBI είχε την πεποίθηση ότι...ε...αυτή η υπόθεση ήταν...ε... ξεκάθαρη, και νομίζω πως εξακολουθούν να είναι σίγουροι πως...ε...η έρευνα οδηγούσε προς τη

σωστή κατεύθυνση". Το FBI απορρίπτει τους νομικούς ισχυρισμούς της Bari και δηλώνει πως δεν το αφορά η μήνυση. Πάντως, τα δικαστήρια την έχουν αποδεχτεί τρεις φορές, ως τώρα, με αποτέλεσμα να της παραδοθούν 7.000 σελίδες φακέλων του FBI και της αστυνομίας, καθώς και 6.000 σελίδες ενόρκων καταθέσεων αστυνομικών και άλλων μαρτύρων.

Η τέταρτη απόπειρα του FBI να απορριφθεί η αγωγή θα εκδικαστεί από ομοσπονδιακό δικαστήριο στο Oakland, την Παρασκευή 22 Νοέμβρη, με προεδρεύουσα τη Claudia Wilken. Το μεσημέρι θα γίνει συγκέντρωση συμπαραστήσεως έξω από τα δικαστήρια.

Η Bari λέει πως έχει ισχυρά στοιχεία σχετικά με τις προσπάθειες του FBI να κουκουλώσει την ανάμειξή του σε μυστικές ενέργειες με σκοπό τη συκοφάντησή της "εξουδετέρωση" της ίδιας και της Earth First!, με χρήση παράνομων και αντισυνταγματικών μεθόδων όπως αυτές που αποκαλύφθηκε, στις ακροάσεις της επιτροπής Church το 1975, ότι χρησιμοποιούσε τις επιχειρήσεις "COINTELPRO", ενάντια σε πολιτικές ομάδες όπως οι Μαύροι Πάνθηρες και το AIM. Υποστηρίζει πως πράκτορες της FBI παρεμπόδισαν την απόδοση δικαιοσύνης, δίνοντας ψευδείς ένορκες καταθέσεις και παρακρατώντας παράνομα έγγραφα και στοιχεία, τα οποία είχε δικαίωμα να γνωρίζει.

Το FBI δηλώνει πως εγκατέλειψε τις μυστικές επιχειρήσεις εναντίον πολιτικών ομάδων το 1975, όταν μετά τις αποκαλύψεις της επιτροπής Church, ο υπουργός Δικαιοσύνης έθεσε κανόνες που περιορίζαν τις ομοσπονδιακές υπηρεσίες στην έρευνα σχετικά με αδικήματα, και όχι πολιτικές δραστηριότητες. Πάντως, αυτός ο περιορισμός αδυνάτισε, πρόσφατα, με τον αντιτρομοκρατικό νόμο, που τέθηκε σ' εφαρμογή μετά τη βομβιστική επίθεση κατά ομοσπονδιακού κτιρίου στην πόλη της Οκλαχόμα.

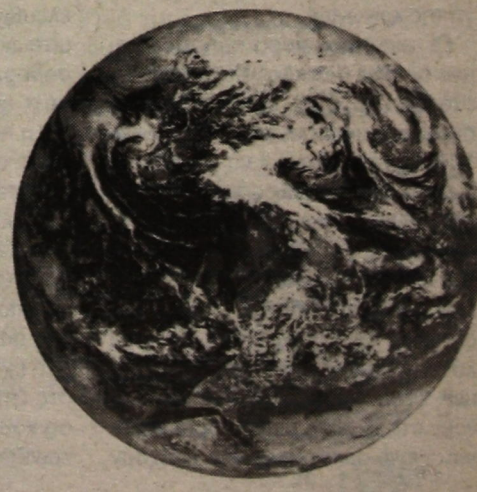
Υπόθεση Bari

Η Bari, πολλά χρόνια ακτιβίστρια στη Β. Καλιφόρνια για περιβαλλοντικά και εργασιακά θέματα, ηγετική φυσιογνωμία στον αγώνα για τη διάσωση του δάσους Headwaters, παραγωγός στο κρατικό ραδιόφωνο, μουσικός, συγγραφέας και μητέρα δύο νεαρών κοριτσιών, αποκάλυψε την 1η του Νοέμβρη ότι πάσχει από επιθετική μορφή καρκίνου του μαστού, που έχει κάνει μετάσταση στο συκώτι. Οι προοπτικές δεν είναι καλές, είπε. Οι γιατροί της είπαν πως ίσως δεν ζήσει πάνω από έξι μήνες ακόμα. Όμως, οι γιατροί επίσης της είχαν πει μετά την βομβιστική επίθεση ότι δεν θα περπατούσε ξανά και τους διέψευσε.

Φίλοι και υποστηρικτές της Bari σύστησαν μια πρωτοβουλία για να τη βοηθήσουν στα έξοδα διαβίωσης και περίθαλψής της. Εισφορές μπορούν να σταλούν στη διεύθυνση Judi Bari Trust Found c/o MEC, IOG W.Standlen St., Uiah, CA 95482, USA.

Εισφορές για τα δικαστικά έξοδα της, πληρωτέες στο όνομα Redwood Justice Fund, μπορούν να σταλούν στο Redwood Summer Justice Project, P.O. Box 14720, Santa Rosa CA 95402, USA.

Nicholas Wilson
περιοδικό Albion Monitor

Παραθέτουμε απόσπασμα από το κείμενο των Αυτόνομων Ομάδων Φοιτητών που μοιράστηκε μετά το τριήμερο του Πολυτεχνείου σχετικά με τα γεγονότα της Κυριακής.

(...) Χωρίς να τρέφουμε αυταπάτες σχετικά με το θεσμό του ασύλου και χωρίς να θεωρούμε την υπεράσπιση αυτής της κατάκτησης/παραχώρησης ως σημείο αιχμής του αγώνα μας, κάποιοι άνθρωποι και ομάδες που κινούμαστε εκ των πραγμάτων σε φοιτητικούς χώρους, θελήσαμε να απαντήσουμε φέτος στο κατασταλτικό κύμα, προσπαθώντας να δώσουμε στη φοιτητική επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου έναν αντιστετικό χαρακτήρα κι ένα ουσιαστικό περιεχόμενο σε σχέση με τα σημερινά προβλήματα όπως ο νεοφιλελευθερισμός και η λογική της ανάπτυξης, ο εθνικισμός και ο милитарισμός, ο ολοκληρωτικός και αλλοιωτικός χαρακτήρας των ΜΜΕ. Πιστέψαμε ότι αυτό θα μπορούσε να γίνει μ' ένα Πολυτεχνείο ανοιχτό σε κάθε ευαισθητοποιημένο κομμάτι της κοινωνίας, κόντρα στους κατασταλτικούς μηχανισμούς, τους κομματικούς φορείς και τη Σύγκλητο.

Προσπαθήσαμε να υλοποιήσουμε αυτήν μας την απόφαση παραμένοντας στο χώρο του Πολυτεχνείου από την αρχή των τριήμερων εκδηλώσεων κυκλοφορώντας κείμενα και κάνοντας συζητήσεις. Την Κυριακή 17 Νοεμβρίου, μέρα της καθιερωμένης πορείας, μείναμε μέσα στο Πολυτεχνείο καλώντας κι άλλους να βρίσκονται μαζί μας για να μπορέσουμε να κρατήσουμε τις πόρτες ανοιχτές. Καλέσαμε παράλληλα όσους θα πήγαιναν στην πορεία να ανταποκριθούν στο κάλεσμα κάποιων σχημάτων και να επιστρέψουν στο Πολυτεχνείο ως πορεία. Στο φετινό όμως Πολυτεχνείο υπήρξε μια καινοτομία ή μάλλον μια εντυπωσιακή επιστροφή. Πέρα από τη συνήθη τρομοκρατική παρουσία χιλιάδων μπάτσων κάθε απώχρωσης και υπηρεσίας, πέρα από τα γνωστά παιχνίδια της Συγκλήτου, είχαμε τη "θριαμβευτική" επιστροφή του ΚΚΕ ως εγγυητή της ευπρεπούς συμπεριφοράς των αντιστεκόμενων. Από την πρώτη μέρα του τριήμερου, η παρουσία των οργανωμένων μελών του ΚΚΕ και της ΚΝΕ επιχείρησε να τρομοκρατήσει οποιονδήποτε είχε ένα σκεπτικό διαφορετικό από αυτό της "γιορτούλας" και της απονευρω-

μένης, εδώ και χρόνια, πορείας. Κατέβηκε το ΚΚΕ για να ελέγξει τους περσινούς (και αιώνιους) προβοκάτορες και πάσης φύσεως χαφιέδες αναλαμβάνοντας να περιφρουρήσει τα ιδανικά μιας εξέγερσης στην οποία συμμετείχε τελευταίο και αφού πρώτα έκανε ό,τι μπορούσε για να την αποτρέψει. Έτσι λοιπόν επωφελομένο από την απουσία κόσμου αποφασισμένου να μην δεχθεί την αστυνόμευση του χώρου από αυτό και σε απρόσκοπτη συνενόηση και συνεργασία με τη Σύγκλητο και προσωπικά με το γνωστό και καθόλου άγνωστο αλήτη Μάρκατο επειδύθηκε, με πολύ πρόκλητικό ύφος και τσαμπουκά, στον έλεγχο της πόρτας (τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου). Με τις λίγες δυνάμεις μας προσπαθήσαμε να αντισταθούμε σ' αυτήν την "περιφρούρηση" (στην πραγματικότητα επρόκειτο για κατάληψη, όπως ευθαρώς δήλωσε ένα λαμπρό τέκνο της ΚΝΕ). Προβλέποντας ότι την ώρα της πορείας, δύσκολα θα μπορούσαμε να υλοποιήσουμε την απόφασή μας να μείνει η πόρτα ανοιχτή και εκτιμώντας ότι οι δυνάμεις μας δεν μας επέτρεπαν μια απευθείας σύγκρουση με τους "προστάτες του εργατικού και του φοιτητικού κινήματος" προσπαθήσαμε να πείσουμε όσο περισσότερο κόσμο μπορούσαμε να μείνει στο Πολυτεχνείο. Παράλληλα, συζητήσαμε με την Επιτροπή Πολιτών, η οποία είχε εκφράσει την επιθυμία της για ένα ανοιχτό Πολυτεχνείο. Οι κύριοι και οι κυρίες της εν λόγω επιτροπής, όταν τους θέσαμε το ερώτημα σχετικά με το τι θα γίνει με το ΚΚΕ, που θα επιχειρούσε προφανώς να κλείσει τις πόρτες, μας απάντησαν ότι θα φρόντιζαν αυτοί/ες για να μείνουν οι ΚΚΕδες μακριά από την πόρτα της Τσιτσίτσα, η οποία θα παρέμενε ανοιχτή σ' οποιονδήποτε ήθελε να μπει στο Πολυτεχνείο και φυσικά ανοιχτή στην πορεία που θα επέστρεφε. Μας ζήτησαν μάλιστα να προσέξουμε εμείς τους "αγρίους νεολαίους" (όπως είπαν) ώστε να μη δώσουν αφορμή για επέμβαση των μπάτσων. Νοιώθοντας άβολα για το ρόλο του χωροφύλακα που προσπαθήσαμε να μας ανάθεσουν, συμφωνήσαμε να προσπαθήσουμε να υπάρχει ήρεμο κλίμα μέχρι τουλάχιστον την επιστροφή της πορείας, επειδή κρίναμε ότι με τους χιλιάδες μπάτσους έτοιμους να επέλθουν στην πρώτη πέτρα ή στο πρώτο μπουκάλι, οι συνθήκες δεν ήταν κατάλληλες για απευθείας σύγκρουση. Από τη στιγμή που θα επέστρεφε η πορεία, ήταν πια ζήτημα όλων αυτών

που θα βρίσκονταν μέσα στο Πολυτεχνείο να αποφασίσουν για το τι θα πράξουν και για το αν θα συγκρουστούν.

Όταν αποχώρησαν όσοι ήταν να πάνε στην πορεία, οι ΚΚΕδες (γύρω στα 100 άτομα) πήραν θέση στην πόρτα της Τσιτσίτσα. Το ίδιο και εμείς. Οι διαθέσεις ήταν πια προφανείς. Επιχειρήσαν να κλείσουν την πόρτα. Εμείς (γύρω στα 50 άτομα με τη σύμπραξη αρκετών ανθρώπων απέξω) αντισταθήκαμε. Σπρωχόμενους στην πόρτα για δέκα λεπτά περίπου, δεχόμενοι τις βρισιές και τα χτυπήματα με κράνη των ΚΝΑΤ και απαντώντας ανάλογα, αλλά δυστυχώς μόνο με τα χέρια μας. Κατορθώσαμε να ανοίξουμε την πόρτα ώσπου δεχτήκαμε από πίσω την επίθεση ενός μπλοκ οικοδόμων (γύρω στα 100 άτομα) με κράνη και καδρόνια που αποκόπηκαν από την πορεία και έστριψαν από την Πατησίων στην Τσιτσίτσα. Όπως ήταν φυσικό, λόγω των συσχετισμών, μας απώθησαν και μείναμε οι μισοί μέσα και οι μισοί έξω από το Πολυτεχνείο, με δυο διμοιρίες των ΜΑΤ στη γωνία Τσιτσίτσα και Μπουμπουλίνας έτοιμες να επέμβουν αν επιχειρούσαμε να ξαναμπούμε στο Πολυτεχνείο και να ξαναανοίξουμε την πόρτα. Έχοντας πλέον μείνει πολύ λίγοι για να επιχειρήσουμε κάτι τέτοιο με τους οικοδόμους μπροστά στην πόρτα της Τσιτσίτσα, όσοι είμασταν έξω αποφασίσαμε να πάμε στην πορεία για να ενημερώσουμε τον κόσμο για την κατάληψη του Πολυτεχνείου από το ΚΚΕ και να προσπαθήσουμε να κατέβει αυτή δυναμικά πίσω στο Πολυτεχνείο. Στην πορεία αντιμετωπίσαμε την αίσχρη αντιμετώπιση από τους φοιτητοπατέρες του ΝΑΡ και των Συσπειρώσεων, που έλεγχαν ορισμένες ντουνοούκες και δεν δέχτηκαν να πουν από αυτές τί είχε συμβεί ώστε να ενημερωθεί ο κόσμος και να αποφασίσει τι θέλει να κάνει. Η πρόφαση που επικαλέστηκαν ήταν ότι "δεν είχαν εξακριβώσει το γεγονός". Δεν αρκούσε δηλαδή η δική μας μαρτυρία, μιας και οι άνθρωποι αυτοί είχαν εκφράσει πέρσι την άποψή τους για μας χαρακτηρίζοντάς μας ως "προβοκάτορες" και "χαφιέδες". Παρόλα αυτά, και με τη βοήθεια των ανθρώπων από τα σχήματα που είχαν ήδη καλέσει την πορεία να επιστρέψει, περίπου 2.000 άτομα συγκρότησαν μετά την αμερικανική πρεσβεία μια αρκετά δυναμική πορεία που ξεκίνησε να επιστρέψει στο Πολυτεχνείο. Η πορεία φώναζε συνθήματα για το άσυλο, ενάντια στην καταστολή, στους μπάτσους, τα ΚΝΑΤ

και τον Μάρκατο. Όσο η πορεία κατέβαινε την Αλεξάνδρας, η παρουσία των ΜΑΤ ήταν "διακριτική" (υπήρχαν 2 διμοιρίες στα 150-200 μέτρα πίσω από την πορεία). Πριν όμως στρίψει η πορεία στην Πατησίων, οι 2 διμοιρίες που ακολουθούσαν άρχισαν να τρέχουν για να προλάβουν να παραταχθούν μπροστά από την πορεία στο ύψος της Ιουλιανού. Δυστυχώς, αυτοί που ήταν μπροστά και κατά κάποιο τρόπο "έλεγχαν" την πορεία επέλεξαν να την σταματήσουν στα 150 μέτρα από τους παραταταγμένους μπάτσους και ν' αρχίσουν έναν κύκλο διαπραγματεύσεων με αυτούς και τη Σύγκλητο. Οι διαπραγματεύσεις αυτές κράτησαν κάποιο χρόνο με αποτέλεσμα να "χαλαρώσει" ο κόσμος της πορείας και να ενδυναμωθεί με περισσότερες διμοιρίες η δύναμη των ΜΑΤ. Προφανώς, αυτοί που είχαν από πριν καλέσει την πορεία, είχαν αποφασίσει ότι δεν θα προσπαθούσαν να μπουν στο Πολυτεχνείο αν συναντούσαν την παραμικρή αντίσταση. Βέβαια, με τόσες χιλιάδες μπάτσους δεν υπήρχαν προοπτικές σύγκρουσης, παρόλ' αυτά η πορεία έπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσει να φτάσει στον προορισμό της. Σε μια τέτοια περίπτωση, το πιθανότερο είναι ότι τα ΜΑΤ θα διέλυαν την πορεία, χωρίς όμως πολύ ξύλο ή συλλήψεις μιας και επρόκειτο για μια φοιτητική πορεία που προσπαθούσε ειρηνικά να μπει σ' έναν πανεπιστημιακό (δηλαδή, δικό της) χώρο. Σ' ένα τέτοιο γεγονός, θα μπορούσαν να στηριχθούν προσπάθειες για περαιτέρω και μαζικότερες κινητοποιήσεις στο φοιτητικό χώρο (και όχι μόνο σ' αυτόν). Αντίθετα, όπως έγιναν τώρα τα πράγματα, η καταστολή τόσο η περσινή (με τους μπάτσους) όσο και η φετινή (με το ΚΚΕ) δικαιώθηκε και νομιμοποιήθηκε αφού, όπως γράφουν και οι εφημερίδες, "δεν άνοιξε μύτη".

Ο φετινός "εορτασμός" του Πολυτεχνείου κατάντησε πράγματι μια "γιορτή", με όλα τα ειρηνικά, νοσταλγικά χαρακτηριστικά, με τραγουδάκια και συζητήσεις για τα "οράματα" της εξέγερσης του '73, χαρούμενες εφημερίδες, χαρούμενους οικογενειάρχες, καλούς μπάτσους, ικανοποιημένους υπουργούς Δημόσιας Τάξης και ευτυχισμένα κομματόσκυλα. Και φυσικά τίποτα δεν ήταν τυχαίο: Το αποτέλεσμα των μακρόπνοων σχεδίων, των επίπονων μαγειρεμάτων, που ξεκίνησε πέρσι, ολοκληρώθηκε φέτος.

Αυτόνομες Ομάδες Φοιτητών/τριών

Η κυριαρχία (ή εξουσία) που ασκείται σε μια κοινωνία, συνίσταται στην ικανότητα επηρεασμού με αποφασιστικό τρόπο των θεμελιωδών προσανατολισμών της κοινωνικής ζωής και όχι απλώς στη διαχείριση τετριμμένων υποθέσεων. Όπως εύστοχα παρατηρεί ο Καστοριάδης, το στοιχείο που συνέχει μια κοινωνία είναι η θέσμιση της, όπου ως "θέσμιση" εκλαμβάνεται το σύνολο των νορμών, αξιών, γλώσσας, μεθόδων αντιμετώπισης των πραγμάτων, καθώς και οι άνθρωποι, στην ιδιαίτερη μορφή που τους προσέδωσε η συγκεκριμένη κοινωνία. Σαφέστατα προκύπτει πως ένας αγώνας με αντιεξουσιαστικό προσανατολισμό, (οφείλει να) αποσκοπεί στον επαναπροσδιορισμό και την αναδιαμόρφωση των κοινωνικών συνειδήσεων. Αυτό είναι συνώνυμο με την προσπάθεια θέσης σε αμφισβήτηση καταστάσεων, θεσμών, ιδεολογημάτων κ.τ.λ., που θεωρούνται αυτονόητες και αναγκαίες προϋποθέσεις για την ύπαρξη και αναπαραγωγή της κοινωνίας.

Οι παραπάνω παρατηρήσεις είναι μεν αρκετά γενικές, αποτελούν ωστόσο τη βάση του προβληματισμού σχετικά με τις πρακτικές και μορφές δράσης που καλείται να υιοθετήσει ο ευρύτερος αντιεξουσιαστικός χώρος σήμερα. Θεωρητικές αντιπαραθέσεις αναφορικά με τις ελλείψεις του αναρχισμού λαμβάνουν ασφαλώς χώρα στις καθημερινές μας συζητήσεις, σε προσωπικό ή συλλογικό επίπεδο, παρ' όλα αυτά όμως έχουν το μειονέκτημα πως μένουν στα πλαίσια μιας θεωρητικολογίας, ενώ αρκετές φορές απέχουν

και από την πραγματικότητα. Απαράιτος όρος για την ουσιαστική ύπαρξη και συνέχεια ενός κινήματος είναι η κινητικότητα σε επίπεδο ιδεών και πρακτικών. Η κοινωνική πραγματικότητα μεταβάλλεται συνεχώς, και αν δεν θέλουμε να μείνουμε απλοί θεατές των γεγονότων, οφείλουμε να μεταλλάξουμε πρώτα απ' όλα τους τρόπους της δράσης μας.

Τα τελευταία δύο χρόνια δημιουργήθηκαν αρκετά στέκια με κύριο χαρακτηριστικό την αυτοοργάνωση των αναγκών για επικοινωνία και διασκέδαση λειτουργώντας παράλληλα ως κέντρα αντιληπρόφρησης μέσα στις πόλεις. Η διακίνηση ιδεών και η άρθρωση ενός άλλου, απελευθερωτικού λόγου στην επαρχία, δεν είναι ασφαλώς το ίδιο εύκολη υπόθεση όσο στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Γι' αυτό το λόγο η ύπαρξη και λειτουργία των κέντρων αυτών, αναμφίβολα συνετέλεσε στην ποιοτική αναβάθμιση του αναρχικού χώρου, καθώς μέσω αυτών επιτυγχάνεται η γνωριμία και συσπείρωση των ελευθεριακών, ριζοσπαστικών κομματιών της κοινωνίας και τίθεται σε σοβαρές πλέον βάσεις η παρέμβαση σ' αυτήν. Το ζητούμενο βέβαια είναι η παρέμβαση αυτή να λαμβάνει χώρα σε καθημερινή βάση. Επίσης, μια πρώτη επαφή με το internet αποδεικνύεται με θετικά αποτελέσματα, παρ' όλο που αρκετοί από μας, λόγω άγνοιας προφανώς, βλέπουμε με καχυποψία τη νέα τεχνολογία.

Η υπογράφουσα αυτές τις γραμμές έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία στο ζήτημα της βίας. Για διασκέδαση κάθε υποψίας ή απορίας, διευκρινίζω πως αναφέρομαι στην υλική

μορφή της βίας που χρησιμοποιείται ενίοτε ως απάντηση σε γεγονότα ή καταστάσεις, που δικαιολογημένα προκαλούν την οργή όλων μας (βλ. χρήση μολότωφ, κάψιμο αυτοκινήτων κ.τ.λ.). Έχω την αίσθηση πως κάνοντας χρήση τέτοιων μεθόδων χάνουμε την ουσία του αγώνα και υποπίπτουμε στις λογικές όσων μας καταπιέζουν. Για την αποτελεσματικότητα των ενεργειών αυτών μάλλον

είναι γελοίο να γίνεται λόγος. Όποιος εμφορείται από την ψευδαίσθηση πως επιφέρει με αυτόν τον τρόπο πλήγματα στο κράτος και στο κεφάλαιο, προφανώς είναι πολύ γελασμένος. Οι ενέργειες αυτές είναι καταδικαστέες γιατί είναι κενές περιεχομένου, δεν συνιστούν πολιτική πρόταση και τις περισσότερες φορές είναι άσκοπες, αφού δεν κλιμακώνουν ουσιαστικά τις όποιες μορφές δρά-

σης και διεκδικήσεις. Ο εύκολος δρόμος για να καταδικαστεί ο εθνικισμός για παράδειγμα, είναι το κάψιμο της σημαίας, αποδεικνύεται ωστόσο πολύ πιο δυσχερές η ανατροπή των κοινωνικών συνειδήσεων των εμποτισμένων με "εθνικιστικά ιδεώδη".

Αυτό που προέχει, συνεπώς, είναι καταρχήν η καθημερινή δοκιμασία των ιδεών σε συνάρτηση με την κοινωνική πραγματικότητα που μας περιβάλλει, και κατά δεύτερο λόγο, η διάθεση σύγκρισης αφενός και αντιπαραθέσης αφετέρου, αυτών που οραματιζόμαστε και αντιπροτείνουμε στη μιζέρια που μας προσφέρουν. Πράγμα που δεν είναι πάντοτε αυτονόητο, καθώς πολλές από τις "αντιπροτάσεις", εκφράζονται και εξαπλώνονται στα πλαίσια κλειστών ομάδων, δίχως παραπέρα διχοτέυση και επέκτασή τους. Σε μια εποχή γενικότερης αποχαύνωσης και αδιαφορίας, σε μια εποχή που η αναβάθμιση της καταστολής, ποιοτική και ποσοτική, καθίσταται επικίνδυνη, σε μια εποχή που οι χώροι ελευθερίας περιορίζονται και απειλούνται με αφανισμό, είναι επιτακτική η αναζήτηση νέων πρακτικών και μορφών δράσης. Πρακτικών που πρέπει να προκύπτουν μέσα από την ανάγκη για καλύτερους όρους διαβίωσης και για ελευθερία, και όχι μέσα από καταστάσεις ανάγκης, στις οποίες ενδέχεται να περιέλθουμε. Και οι οποίες, τέλος, πρέπει να αποτελούν εκφάνσεις μιας συνολικότερης πολιτικής πρότασης για τη ζωή, με σαφές και θετικό περιεχόμενο.

Γ.Σ., Θεσσαλονίκη

